Charleys Tante

Farce i tre akter af

Brandon Thomas

Brandon Thomas

Charleys tante

Farce i tre akter

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Brandon Thomas: *Charleys tante* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Brandon Thomas: *Charleys tante* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

BY NC SA

Personerne

Studenter i Oxford

Oberst sir Francis Cherney, baronet, tidligere i indisk tjeneste

Jack Cherney, hans søn

Charley Wykeham

Lord Fancourt Babberley, kaldet Babbs

Stephen Spettigue, advokat i Oxford

Anny, hans niece

Kitty Verdun, hans myndling

Donna Lucia d'Alvadorez, Charleys tante

Ella Delahay, en ung, forældreløs pige

Brasset, universitets-tjener

En tjener hos Spettigue

Handlingen foregår i Oxford:

1. akt: I Jack Cherneys lejlighed

2. akt: Foran universitets-haven

3. akt: Hos advokat Spettigue

Første akt

Jacks værelse. Til venstre dør. Til højre dør til Charleys værelse. Imellem dem en buffet. Til venstre en karnap med lange gardiner. Til højre en stol med en rejsetaske. Skrivebord. Papirkurv. Midt på scenen spisebord.

Første scene

Jack. *(Straks efter:)* ***Brasset.***

Jack *(ved skrivebordet, – i færd med at ville begynde et brev)*.

Nej, det går ikke! – jeg kan ikke få det rigtige sving på det. Det er ikke sådan at skrive et frierbrev. Jeg skulle meget før have sagt det rent ud til hende selv i forgårs på ballet. Der var så udmærket lejlighed til det. *(Rejser sig og sætter sig på kanten at spisebordet.)*

Men nu er det bagefter. I morgen rejser hele familjen til Skotland. Så nu må jeg skrive. Jeg *må!* – Men jeg *kan* ikke! – Det er også forskrækkeligt, så man bliver dum, når man er forelsket, *(sætter sig)* ja, jeg er forelsket – og det til gavns! – i den yndigste unge pige i hele Gammel-England – Skotland – Irland – Storbritannien, Indien og alle kolonierne! Og det kan jeg ikke en gang sige hende skriftligt! Du er et fæ, Jack! – Nå, frisk mod! – *(Skriver:)* "Mit liv, mit alt ..." nej, det er for højt! *(Brevet itu.)* "Kære miss Verdun ..." nej *det* er for stift! *(Som før.)* "Kære Kitty ...!" Det er lidt kækt ... men det skal det også være! Så siger vi det! Altså: *(Skriver:)* "Kære Kitty ..." Det gør sig storartet!

Brasset *(ind).*

Jack.

Nu går det brillant. "Kære Kitty! ..."

Brasset.

Undskyld! – De tillader måske ...

Jack.

Nej jeg gør ikke – jeg har travlt! Farvel!

Brasset.

Meget vel! men jeg mente blot...

Jack.

Jeg har ikke tid! – Farvel, siger jeg!

Brasset.

Meget vel! *(Går til midterbordet.)*

Jack.

Så, – nu har den karl bragt mig helt ud af det. "Kære Kitty."

Brasset *(taber en bog på bordet).*

Jack.

Er De ikke gået endnu? – hvad er det, De vil?

Brasset.

Jeg har bare lagt ud for Dem til forskellige småting ...

Jack.

Gør ikke noget! De kan selv beholde resten. Slår lige til!

Brasset.

Ja, mange tak! Men det er jo mig, der skal have penge af Dem!

Jack *(råber)*.

Men det haster ikke, siger jeg! – Herut!

Brasset *(hen mod døren.)*

Jack *(skriver. Med eftertryk, langsomt)*.

"Kære ..."

Brasset.

Undskyld – er det mig, De mener?

Jack *(kyler en bog efter ham)*.

Nej!

Brasset *(hurtigt ud)*.

Anden scene

Jack. Charley. *(Senere:)* ***Brasset.***

Charley *(med et brev i hånden)*.

Sig mig engang ...

Jack.

Hvis De *nu* ikke forsvinder – – *(Genkender* ***Charley****.)*

Nå, det er *dig*, Charley! Hvad er der, gamle dreng?

Charley.
Å – du bestiller noget! – Ja, så vil jeg ikke forstyrre! *(Vil gå.)*

Jack.
Nej, bliv kun, Charley! – Det er dog en æsel, den Brasset – her løber han frem og tilbage og afbryder mig ganske ugenert, når jeg sidder og skal skrive et meget vigtigt brev … jeg er blevet helt nervøs af det … *(Sætter sig.)*

Charley.
Ja, mig går det ikke et hår bedre!

Jack.
Hvordan det?

Charley.
Jeg skulle også lige nu til at skrive et meget vigtigt brev.

Jack.
Til hvem?

Charley.
Til … til miss Anny Spettigue!

Jack.
Hvor langt er du kommet med det?

Charley.
Ja se – det er så tosset at gøre det alt for opstyltet – men det måtte jo heller ikke gerne være alt for formelt … så jeg har

begyndt sådan ... "Kære Anny ..."

Jack.

Meget godt! Og så ...?

Charley.

Ja, så er der ikke mer ... jeg kan ikke rigtig få fat i, hvad jeg egentlig vil skrive ... derfor kommer jeg til dig ... det er noget, du forstår dig på.

Jack *(tvivlende)*.

Tror du?

Charley.

Ja, jeg er for tilbageholden, men du – du er kæk!

Jack.

Tror du?

Charley.

Du må sætte op for mig, hvad jeg skal skrive!

Jack *(afsides)*.

Det var en god idé! – Jeg skriver recepten for ham – og tager selv medicinen! *(Sætter sig for at skrive.)* Altså – du er forelsket i Anny Spettigue, og ønsker nu at vide, – om du tør hengive dig til det salige håb at ...

Charley.

Ja – for det er nemlig på høje tid. I morgen rejser hele familjen til Skotland ...

Jack.

Det ved jeg. Og forinden må du nødvendigvis tale med hende under fire øjne, men hvor og når? Bybuddet venter på svar. Har jeg ikke stillet diagnosen rigtigt?

Charley.

Lige på en prik! *(Sætter sig på midterbordet.)*

Jack.

Så begynder vi! *(Skriver:)* "Kære Kitty! ..."

Charley.

Kitty – det hedder hun jo ikke. Hun hedder Anny!

Jack.

Ja, vist så – naturligvis – det var bare en trykfejl! *(Skriver:)* Altså: "Kære ... Anny! Jeg håber ikke De tager mig det ilde op, når jeg herved i al ærbødighed tillader mig at meddele Dem, at jeg tilbeder Dem lidenskabeligt" – lidenskabeligt understreget – "elsker Dem vanvittigt" – vanvittigt understreget – "og at De må tilhøre mig nu og i al evighed –"

Charley.

Nej stop, kammerat! – Så store forpligtelser tør jeg ikke påtage mig, hvor gerne jeg end ville – *endnu* ikke ... jeg har nemlig en tante ...

Jack.

Ja, det har vel de fleste mennesker ...

Charley.

Jamen ikke en tante, som *min* tante! For *min* tante har understøttet mig stakkels forældreløse fyr lige til den dag i dag. Det er *hende* jeg kan takke for, at jeg har kunnet fuldende mine studier. Nu har oven i købet min formynder skrevet mig til, at bemeldte tante i dag kl. 1 vil komme til mig og spise frokost med sin kære nevø – så du forstår, det ikke går an, jeg binder mig for tid og evighed, før jeg i det mindste har talt med hende om det!

Jack.

Det er en anden sag. *(Rejser sig.)* Nå, så tal du med din tante! Det er forhåbentlig en meget gammel og en meget rig og en meget tyk tante?

Charley.

Kender hende ikke. Har aldrig set hende. Hun rejste for mange år siden til Brasilien som husbestyrerinde for en gammel rig plantageejer, Don Pedro d'Alvadorez. Mere vidste jeg ikke om hende, før jeg i går tilfældigt får fat i denne avis. *(Giver ham en avis.)* Læs dér!

Jack *(læser)***.**

"Donna Lucia d'Alvadorez, den brasilianske million-enke, der nylig købte lord Topplebys slot, er en født englænderinde og et forretningstalent af første rang. I mange år var hun den egentlige leder af hendes afdøde gemals store forretning, sin store formue havde han væsentligt hende at takke for, og han endte da også med at tage sin tidligere husbestyrerinde til

hustru;" – *(Taler:)* Det var meget fornuftigt gjort af ham – men hvad vedkommer det din forelskelse?

Charley.

Læs færdig!

Jack *(læser)***.**

"Hendes eneste slægtning er en ung nevø i Oxford. Han er ikke at beklage!" – *(Taler:)* Er det muligt, Charley! – Hurra, gamle dreng! – Nu begynder din tante at interessere mig! – Du er da også en lykkens pamfilius! – Og din milliontante … hende kan vi vente hvert øjeblik?

Charley.

Ja – i dag kommer hun nu meget ubelejligt – for i dag må jeg skrive det brev til Anny.

Jack *(eftertænksom)***.**

Hør Charley …

Charley.

Nå? …

Jack.

Jeg får en brillant idé!

Charley.

Skynd dig at skrive den ned – så skriver jeg den af.

Jack.

Den kommer os begge til gode – for … jeg er nu akkurat lige så forelsket i Kitty, som du i Anny!

Charley.

Hvad siger du?

Jack.

Vanvittigt! – Jeg holder forfærdelig meget af en stiv whisky-toddy, inden jeg går i seng – men jeg holder endnu mere af Kitty.

Charley *(leende)*.

Det må jeg sige! – Men hvad skal jeg skrive?

Jack.

Pokker i vold med at skrive – nej, nu skal det være mundtligt – det er dog noget helt andet! Vi inviterer ganske simpelt begge damerne til den frokost, du giver til ære for din tante. Resten sørger Brasset for! *(Kalder:)* Brasset! Brasset! – *(Betænkelig:)* Men *kommer* nu damerne?

Charley.

Ja – jeg *tror* det! Jeg er vis på det! Jeg har fortalt dem så meget godt om tante … Men, au! – deres onkel, den gamle Spettigue, han protesterer …

Jack.

Lad ham rejse pokker i vold.

Charley.

Jamen, det gør han ikke ... da næppe i dag!

Jack.

Det er også nok, han er rejst til London – i forretninger, hele dagen – det ved jeg.

Charley.

Storartet!

Jack.

Lad os så få skrevet indbydelsen – sæt dig ned – jeg dikterer ... *(Råber:)* Brasset!

Charley *(ved skrivebordet)*.

Kør på!

Jack *(dikterer)*.

"Kære miss Spettigue ..." *(Råber:)* Brasset! Hvor bliver De af!

Brasset *(ind)*.

Jack.

Hent et bybud – i galop!

Brasset.

Meget vel! *(Ud.)*

Charley *(skriver)*.

"Kære miss Spettigue" – hvad mer?

Jack *(dikterer)*.

"De og miss Verdun ville bevise mister Cherney og mig en stor ære ved i dag kl. 1 at deltage i en frokost" – nu skal jeg skrive adressen!

Charley *(vil skrive)*.

Nu skal jeg skrive adressen ...

Jack.

Snak! – Den skal jeg skrive, siger jeg! *(Skriver uden på en konvolut:)* "Til miss Spettigue!"

Charley.

Ja – hvad så mer?

Jack *(dikterer)*.

"En frokost, som vi giver til ære for min tante –" hvad er det din tante hedder?

Charley.

Donna Lucia d'Alvadorez!

Jack.

Det var også et navn – nå ja, skriv det? *(Dikterer:)* "Et bejaende svar vil i allerhøjeste grad glæde Deres ... osv." *(Tørrer konvolutten med trækpapir.)*

Charley *(skriver)*.

"Deres meget hengivne Charley Wykeham." *(Giver brevet til Jack, der lægger det i konvolutten.)* Se det er da et brev, der er mening i!

Jack.
De springer i vejret af glæde – det tør jeg dø på!

Brasset *(ind)*.
Bybuddet er der.

Jack *(giver ham brevet)*.
Så hurtigt som muligt – og svar tilbage.

Brasset.
Meget vel! *(Ud.)*

Jack.
Se, det er dog noget andet end at fri med pen og blæk *(river det påbegyndte brev itu)* – hvad?

Charley.
Det skulle jeg mene! Øje i øje, hånd i hånd, mund ved mund!

Jack.
Og hvem kan vi takke det for? Din tante! For uden din tante havde vi slet ikke turdet invitere damerne! *(Kalder:)* Brasset!

Brasset *(ind)*.
Hvad er der nu?

Jack.
Nu må det gå lidt rask, Brasset – frokost til fem personer!

Brasset.
Til fem?

Jack.

Præcis kl. 1!

Brasset *(ser på uret)*.

Hvor skal jeg skaffe det – den er allerede halv! *(Rydder af midterbordet.)*

Jack.

Ingen indvendinger! – Lige meget hvad det koster. Men kl. 1 er alt klappet og klart – 5 kuverter – basta!

Charley.

Hør Jack, – jeg har hjertebanken!

Jack.

Jeg med.

Brasset.

Hvad vin skal det være?

Jack.

Champagne naturligvis!

Brasset.

Det har vi ikke meget af.

Jack.

Snak, der må jo stå 6 flasker derhenne!

Brasset *(henter 4 flasker fra buffeten)*.

Jeg kan ikke få mer end 4 ud af det!

Charley.

Det er også nok!

Jack.

Men i går var der jo 6!

Brasset *(sætter de 4 flasker på midterbordet)*.

Kender jeg ikke. De kan jo selv tælle … 1–2–3–4. Og så en flaske rødvin, der er trukket op.

Jack.

Nej, den kan vi ikke bruge – væk med den! *(Til Charley:)* Det er ham, der har hugget dem …

Charley.

Ja, og drukket dem … Det gør min også …

Jack.

De generer sig såmænd ikke – de tager, hvad de kan få!

Brasset *(besværger pantomimisk sin uskyldighed. – Ud).*

Jack.

Når nu din kære, rare tante kommer, må du vise hende det gamle kapel med krypten – så kan jeg imens her tale uforstyrret med Kitty!

Charley.

Tak skal du have! Jeg skulle jo også tale uforstyrret med Anny!

Jack.

På den måde er din tante egentlig bare i vejen.

Charley.

Hvad gør vi ved det?

Jack.

Vi må få fat i én, der kan underholde hende. En eller anden god ven, som vi kan stole på.

Charley.

Men hvem?

***Brasset** (kommer tilbage og dækker bordet).*

Jack.

Ja hvem? – Det er sagen! *(Ser **Brasset.**)* Hvad mener du om ham dér? Han gør sådant et pålideligt indtryk. Vi kunne ugle ham ud som professor eller en anden slave.

Charley.

Han kunne udmærket gå for en gammel filosof!

***Brasset** (støver champagneflaskerne af).*

Jack.

Jamen, vi kan ikke undvære ham til at varte op!

Charley.

Det er også sandt. Nej, så må vi have en anden!

Jack.

Hvad mener du om vor elskede kollega Freddy Peel?

Charley.

Nej, han er for meget laban.

Jack.

Han ville bare sjofle tante …

Charley.

Og selv gøre kur til damerne.

Jack.

Stop, jeg har det. – Der er jo Babbs!

Charley.

Ja, Babbs er god! Babbs er en brillant fyr, der nok skal få tiden til at gå for tante.

Jack.

Brasset – skynd Dem ind til lord Fancourt Babberley, hils fra os og bed Hans Herlighed gøre os den tjeneste at ulejlige sig herind et øjeblik – men straks!

Brasset.

Meget vel!

Charley.

Sig til ham, han må skynde sig!

Brasset *(allerede derude)***.**

Meget vel!

Jack.

Så går det storartet. Babbs får ordre til at give det galante pindsvin over for din tante, og imens skrifter vi for damerne.

Charley *(sætter sig)*.

Apropos, – har du ikke lagt mærke til, at Babbs lider af melankolske anfald, siden han kom hjem fra Italien?

Jack.

Han har vel forelsket sig ligesom vi.

Charley.

Desto bedre. Så vil han forstå situationen –

Jack.

… og af et sympatisk hjerte spille skærmbræt!

Charley.

Jack – det har du skilt dig udmærket ved – du skulle slå ind på diplomatikken …

Brasset *(kommer tilbage)*.

Jeg skulle hilse så flittigt fra lord Babberley og sige, at han havde bedt nogle venner til frokost, og om De ikke kunne hjælpe ham med et par flasker champagne!

Jack.

Hvor tør han understå sig at bede fremmede, når vi har brug for ham?

Charley.

Gud ved, hvad det er for fremmede? – Formodentlig Freddy Peel og et par andre ligesindede …

Jack.

Nu skal du se, de sidder hele dagen og synger og brøler og hyler …

Charley.

Det var en net skandale …

Jack.

Jamen, *det* skal der heller ikke blive noget af. Brasset – vil De dække til 6!

Brasset.

Meget vel!

Charley.

Hvad skal vi nu gøre?

Jack.

Vi går selv ind og henter ham. Vil han ikke med det gode, så med det onde. Herind skal han. Det manglede blot, han skulle fordærve hele historien for os. Brasset – sæt champagnen på is.

Brasset.

Meget vel.

Jack.

Og dæk så bordet! – Men i en fart! I en ruf – vupti! – Kom, Charley!

(Begge ud).

Tredje scene

Brasset *(alene).*

Ja, det er let nok sagt: i en fart! i en ruf! Vupti! – Nu er den lige straks ét! – Sådan nogle unge springfyre, de kan sagtens: i en fart! i en ruf! Vupti! *(Kaster cigarkassen hen ad bordet.)* Alting med en harefod – altid jageri og japperi og jaskeri og – Vupti! *(Skubber stolen hen til bordet.)* De har ikke andet i hovedet end pigebørn og frokost og i en fart! i en ruf! Vupti! *(Sætter en flaske hårdt i bordet.)* Men når regningerne kommer, så er de væk – borte – i en fart! i en ruf! Vupti! Og ingen skal tro, de bliver betalt i en fart! i en ruf! Vupti! *(Koketterer med én af flaskerne.)* Og nu går de selv hen og drikker al den gode champagne – i en ruf! Vupti! – Og det skal man gå og se på! Uh sikken en verden, man lever i! *(Ud.)*

Fjerde scene

Babberley. *(Siden:)* ***Jack. Charley.***

Babberley *(ved vinduet)***.**

Pst! Jack – er du der? – Jeg har noget at sige dig! *(Ind gennem vinduet.)* Ikke en sjæl. Det var skade. Nu sidder jeg net i det. Jack skulle låne mig noget champagne – bare jeg vidste, hvor han gemmer den! *(Opdager flaskerne på bordet.)* Det må jeg sige … det

kalder jeg at have lykken med sig! *(Tager flaskerne, vikler dem ind i antimakassarerne og putter dem i rejsetasken.)* Der sker ham kun hans ret. Når han stiller vinen på bordet lige for næsen af én og ikke passer bedre på den … Vi bliver fire, lige en til hver. Det rækker jo ikke langt, men så får de nøjes med whisky bag efter … *(Vil gå.)*

Jack, Charley *(ind, løber på Babbs, tager ham hver under sin arm og går frem med ham).*

Jack.

Der er jo Babbs – sikken et held! – Vi var netop inde på dit værelse efter dig! *(Tager tasken fra ham og sætter den ned.)*

Babbs.

Og jeg ledte efter jer! – Hør, sig mig: hvordan ser jeg ud i dag? – Meget ordentlig? – Ikke?

Charley.

Skønhed – som altid!

Babbs.

Glæder mig! – Ja, andet var der ikke! *(Tager tasken, med en hilsende håndbevægelse.)* A-djøs!

Jack *(tager tasken fra ham, som før)*.

Sikken et hastværk, Babbs! – Du sendte jo Brasset ind til mig for at …

Babbs.

Det er sandt … for at bede dig låne mig et par flasker champagne!

Jack.

Gør mig ondt! – Jeg ville gerne hjælpe dig, – men det æsel til Brasset har hugget de sidste flasker …

Babbs.

De *allersidste*? Ja, er det ikke storartet! – Sikken en slyngel til Brasset! – Men sådan er de jo for resten alle sammen! – slap moral! – Men der er jo ikke noget at gøre ved det! – A–djøs!

(Vil gå – "tasken" som før.)

Jack.

Men så bliv dog! – Jeg var inde hos dig i aftes, men du var ikke hjemme.

Babbs.

Nej, Freddy Peel havde inviteret mig. Vi fik os naturligvis en lille "basse" – og hvem tabte? *Han* naturligvis, og hvem vandt …?

Jack *og* **Charley** *(leende)*.

Du naturligvis!

Babbs.

Akkurat! – 100 pund! – Der skulle I bare have set hans ansigt! – Men der er jo rigtignok også forskel på Freddy og mig! For ser I: han *er* et hoved, men jeg *har* et hoved – og det endda et ualmindelig lyst!

Charley.

Har han betalt de 100 pund?

Babbs.

Nej, det har han ikke! Men han sagde, jeg kunne bare vente, til hans bedstemoder døde …

Jack.

Så må du have tålmodighed – for det kunststykke gør hun vist ikke en gang til!

Charley.

Hun døde jo i fjor!

Babbs *(forbløffet)*.

Nej, det er for gement! – Så er det oven i købet ham, der *har*, og mig, der *er* … Tak! A–djøs!

Jack.

Men så bliv dog, menneske – Du skal spise frokost med os!

Babbs.

Umuligt! – Jeg skal ind og … og læse!

Charley.

Læse? – Hvad skal du læse!

Babbs.

Jeg skal studere – det er aldeles ikke noget at le ad!

Jack.

Hør, Babbs! Det er overflødigt – sådan et hoved, som du er … *har*, mener jeg! Du behøver såmænd ikke at lære noget!

Babbs.

Tror du ikke?

Charley.

Du arbejder alt for meget – slider dig op – Du ser jo helt elendig ud.

Babbs *(ængstelig)*.

Gør jeg virkelig?

Jack.

Du med dine forbindelser – Du bliver jo *alligevel* en stor mand!

Babbs.

Det forstår sig. Det er også Mamas ønske, jeg går ministervejen ...

Charley.

Der kan du selv se!

Jack.

Jamen, *det* må vi drikke på – Du spiser frokost med.

Charley.

Og tænk dig, min tante kommer. Hun vil så forfærdelig gerne gøre dit bekendtskab!

Babbs *(leende)*.

Hvem? Tante! – Haha! – Ja, havde det endda været "onkel" – han hjælper os dog en gang imellem ud af en lille

forlegenhed … mod håndfået pant og små procenter …! – *Den* var ikke dårlig, hvad?

Alle *(ler – Jack og Charley overdrevent).*

*(**Jack** og **Charley** støder B. i siden.)*

Jack.

Hold op, Babbs! – Du sprudler jo ligefrem af vid!

Charley.

Nå, hvor du vil more min tante!

Babbs.

Ja, mig vil hun nok synes om! Hvad er det for resten for en tante?

Jack.

Henrivende kvinde! Enke! Millionær! Det er noget for dig, Babbs!

Babbs.

En henrivende million-enke! Hende må jeg lære at kende!

Jack.

Vi ville først have bedt Freddy Peel, – men vi holder jo meget mer af dig …

Babbs.

Freddy Peel er et hoved, – men jeg … jeg passer i hvert tilfælde meget bedre til den henrivende million. Hvad hedder din tante?

Charley.

Sennora Donna Lucia d'Alvadorez!

Babbs.

Nå, I gør grin med mig! – A–djøs! *(Tur som før.)*

Charley.

Det *hedder* hun – ramme alvor!

Jack.

Og vi slipper dig ikke – ikke på *nogen* betingelse! Hvad kan det skade dig at spise frokost sammen med en elskværdig gammel dame!

Babbs.

Gammel? – Tænkte jeg det ikke nok! – Ellers tak! Jeg holder meget mer af unge tanter!

Charley.

Men her kommer jo også unge damer!

Babbs.

Smukke?

Charley.

Bedårende!

Babbs.

Ja, det var noget andet! – Hvor mange?

Jack.

To!

Babbs.

Nå *således*! – Nu forstår jeg: en til hver af jer, og den gamle til mig! – A–djøs! *(Som før.)*

Jack.

Lad os nu snakke fornuftigt med dig. Det gælder vor velfærd!

Babbs.

Hvad gør det?

Charley.

Du må hjælpe os – som en ven!

Jack.

Du må vide: vi er forelskede!

Babbs.

Begge to? – Storartet! – Kærlighed med dobbelte såler! – Så er der noget at slide på!

Charley.

Spar os for dine vittigheder! – Det er *alvor* ...

Babbs.

Alvorlige, reelle hensigter?

Charley.

Når du ser damerne, vil du forstå det. Det er engle!

Babbs.

Og I har friet til englene?

Jack.

Desværre – endnu ikke!

Babbs.

Så er det vel det, jeg skal besørge for jer?

Jack.

Nej tak! Det skal vi nok selv. Det er jo derfor vi har bedt dem. Du skal bare tage dig af tanten!

Babbs.

Mange tak!

Charley.

Du ville ikke gøre så mange ophævelser, når du vidste, hvad det vil sige at være forelsket – for alvor …

Babbs *(sukker)*.

Nå, *det* ved jeg ikke? – Har I ikke lagt mærke til, hvor melankolsk jeg har været i den sidste tid?

Charley.

Å jo – sommetider!

Jack.

Hvad er der da?

Babbs.

Jeg ved ikke rigtig … men jeg tror også, jeg er forelsket!

Charley.

Hvorfor tror du det?

Babbs.

Fordi jeg er så løjerlig: jeg kan ikke tåle måneskin, jeg kan ikke tåle nattergale, jeg kan ikke tåle vers, og jeg kan ikke tåle toddy! Navnlig ikke det sidste. For da jeg også led af søvnløshed, så begyndte jeg at drikke *fortissimo* – – men så blev det rent galt! – så fik jeg den rædsomste hovedpine til al min anden elendighed – og så holdt jeg op igen!

Jack.

Ja, det er rigtignok mistænkeligt!

Babbs.

Jeg vil hellere fortælle jer det hele! *(Sætter sig; **Jack** på midterbordet, **Charley** står til højre.)* Da jeg var faldet igennem til eksamen, skulle jeg jo rekreere mig lidt oven på den anstrengelse – så rejste jeg til Italien, som I ved. I Monte-Carlo gjorde jeg bekendtskab med en landsmand, en engelsk officer, der hed Delahay – og ikke havde en øre i lommen!

Jack.

Spillebanken havde ruineret ham?

Babbs.

Netop. – Han og hans henrivende lille datter var klædt af lige til … nej, jeg mener, *han* var klædt af lige til skjorten, og hans henrivende lille datter …

Jack *og* **Charley** *(ler)*.

Babbs *(ærgerlig)*.

Der er aldeles ikke noget at le ad! – Kort sagt: de var ruinerede. For at trøste ham, besøgte jeg ham hver dag og søgte at adsprede ham … vi spillede kort i al uskyldighed – børnespil …

Charley.

Og så?

Babbs.

Så døde han, – stakkels mand!

Jack.

Og datteren?

Babbs.

Hende tabte jeg desværre af syne. En rig dame, der kom fra Sydamerika, skal have taget hende med til England. Jeg havde flere gange forsøgt at sige hende, hvordan det stod til med mit hjerte, – men den unge pige var så bedrøvet – og jeg var så undselig, at det alligevel aldrig blev til noget. *(Rejser sig.)* Nu forstår I, hvorfor jeg engang imellem er melankolsk!

Charley.

Men så må du også kunne forstå os …

(Alle 3 frem.)

Femte scene

De forrige. Brasset. *(Siden:)* ***Kitty*** *og* ***Anny*** *(bag scenen).*

Brasset.

Bybuddet er her igen med dette brev!

Jack *(river brevet fra ham)*.

Nej, hvor jeg er spændt!

Charley.

Og jeg da! *(River brevet fra ham.)*

Babbs.

Lad os se, hvad de skriver! *(Ligedan.)*

Jack.

Ikke næsvis, min ven! *(Ligedan, læser.)* Hurra! De kommer!

Alle tre.

Hurra!

Jack.

Nu skal du bare se løjer … *(Slår Babbs på skulderen.)*

Babbs.

Jamen, jeg *har* ikke tid! – I må tro mig på mit ord! – Jeg kan hvert øjeblik vente mine venner. Vi har nogle hundekunster for i boldklubben i morgen aften – jeg skal spille dame – og vi skal prøve – og jeg har aldrig spillet komedie før, så jeg må i det mindste prøve min dragt, inden de andre kommer …

Jack.

Det kan du jo gøre her! – Hvor er klæderne?

Babbs.

I en kurv i soveværelset!

Jack.

Brasset! Skynd Dem og hent kurven herind!

Brasset.

Meget vel! *(ud).*

*(**Jack** henter whiskyglas, flaske og karaffel i buffeten.)*

Babbs.

Men jeg kan da ikke holde mine venner for nar – det er en ren aftale …

Jack.

Brasset kan sige dem besked – du er blevet syg eller … hvad du vil! *(Skænker op.)* Vi interesserer os så meget for dig, men du … du er …

Charley.

Ja, det er slet ikke pænt af dig, Babbs!

Babbs.

Herregud – jeg vil naturligvis forfærdelig gerne hjælpe jer – men mig? mig er der ingen, der hjælper! Hvordan får *jeg* fat i *min* elskede?

Jack.

Hun falder nok en dag ned fra skyerne, skal du se! – Hendes skål! Den tilkommende lady Fancourt Babberley – miss … hvad hedder hun til fornavn?

Babbs.

Aner jeg ikke!

Jack.

Altså: Miss Delahay længe leve! Hurra!

Alle *(klinker og drikker)*.

Hurra!

Brasset *(med kurven)*.

Her er kurven!

Babbs *(tager den)*.

Mange tak – nej, vent lidt, Brasset! *(Til Jack:)* Lån mig to shilling! *(Sætter kurven på en stol.)*

Jack *(leder i lommerne; til* ***Charley****)*.

Charley – har du ikke to shilling hos dig?

Charley *(ligeså)*.

Nej – desværre! *(Til* ***Brasset:****)* Å – lån mig engang to shilling!

Brasset.

Meget gerne! *(Tager penge op af vestelommen.)* Værsgod, her er to shilling!

Charley.

Værsgod Jack – der er to shilling!

Jack.

Værsgod Babbs – her er de to shilling!

Babbs.

Værsgod Brasset! Her er en drikkeskilling!

Jack *(peger på kurven)*.

Er dine dameklæder i den?

Charley.

Lad os se!

Babbs.

Nej – lad mig først prøve dem – så skal I få lov at beundre mig!

Jack.

Men skynd dig – for om ti minutter har vi damerne.

Babbs.

Det varer bare et sekund! *(Går ud til højre med kurven.)*

Kitty *(bag scenen)*.

Her må det være – dér står navnet på døren!

Anny *(ligeså)*.

Lad os banke på!

(Det banker.)

Jack.

Død og pine – der er de allerede! Sikken et hastværk!

Charley.

Og tante er ikke kommet endnu!

Jack.

Brasset! Gå hen og luk op for damerne!

***Brasset** åbner døren og lader damerne træde ind.*

Sjette scene

***De forrige. Kitty. Anny.** (Siden:) **Babbs. Brasset**.*

Jack *(hen imod damerne)***.**

Mine damer! Det var overordentlig nydeligt af Dem at komme! *(Til Kitty:)* Tak for dette bevis på Deres … Deres venskab!

Kitty.

Ja, den indbydelse kunne vi virkelig ikke modstå!

Kitty.

Men vi kommer vist alt for tidligt?

Charley.

På ingen måde! – det er netop så smukt af Dem, De ikke lader os vente. Tante må være her om et øjeblik!

*(**Babbs** viser sig i døren i skjorteærmer, ser damerne, bliver forskrækket og forsvinder.)*

Kitty *(ser sig om)*.

Så det er altså de hellige haller, hvor De sidder og ruger over videnskabens skatte!

Jack.

Ja – her studerer vi – dag og nat – beriger og kvæger vor ånd – – *(flytter flaske og glas fra bordet hen på buffeten)* – og en gang imellem legemet med!

Charley *(til* **Anny).**

Hvor jeg er lykkelig over, at vi endnu i dag kan være sammen. I morgen rejser De til Skotland?

Kitty.

Desværre! – Hver sommer må vi med onkel i bjergene – der er så skrækkelig ensomt og kedeligt!

Charley.

De synes måske bedre om at være her – hos os?

Anny.

Ja, det kan De tro. Hvor det var dejligt, onkel skulle til London i dag – ellers havde vi slet ikke kunnet komme!

(Samtalende mod baggrunden.)

Kitty *(til* **Jack).**

Den aften i forgårs vil jeg aldrig glemme!

Jack.

Det var også det saligste øjeblik i mit liv, da jeg gik med Dem i haven – nattehimlen og stjernerne over os, ingen omkring

os, – kun De og jeg, Kitty –

Kitty.
De bliver jo helt poetisk!

Jack.
Å Kitty – jeg tror, De kunne få mig til at … til at komponere symfonier!

Kitty.
Og De kender ikke en node! – Det skulle bare min formynder høre – han ville snart få os skilt ad!

Jack.
Men herregud, jeg mener det jo så ærligt med Dem!

Kitty.
Netop derfor! – jeg må i det hele taget slet ikke gøre herrebekendtskaber!

Jack.
Men hvorfor dog?

Kitty.
Fordi – fordi at – å! hvor ved jeg …

(Fortsætter mod baggrunden. ***Jack*** *følger hende.)*

Anny *(til* **Charley).**
Deres tante er vist en yndig gammel dame! – Vil De dog ikke præsentere os for hende?

Charley.

Uhyre gerne – men hun er her slet ikke endnu! Hun kommer først med næste tog!

Kitty.

Så, hun er her ikke! … Kitty, har du hørt, at Charleys tante slet ikke er kommet endnu!

Kitty.

Så tør vi ikke blive her! Vi har for resten også nogle indkøb at gøre til rejsen – dem kan vi besørge imens – så kommer vi tilbage igen! *(Vender sig for at gå.)*

Jack.

Jamen, De må endelig ikke blive for længe borte. Så henter Charley imens sin tante på banen …

Kitty.

Til den tid er vi tilbage!

Kitty.

Farvel så længe!

Charley *og* **Jack.**

Farvel – men bliv endelig ikke for længe borte?

(Damerne ud.)

Jack *(stirrer på* **Charley).**

Charley!

Charley.

Jack!

Jack.

Der gik de igen!

Charley *(ser på uret)*.

Hvor *bliver* den tante dog også af?

Jack.

En – to – tre til banegården – genstanden i en droske – og så hid med hende – i galop!

Charley.

Hvad for en genstand?

Jack.

Herregud – din tante! – Så skal jeg sørge for frokosten og instruere Babbs!

Charley.

Javel! – *(I ekstase:)* Er hun ikke henrivende!

Jack *(ligeså)*.

Hun er det sødeste på Jorden! *(Anden tone:)* Men skynd dig nu!

Charley.

Jeg flyver! *(Ud).*

Babbs *(i skjorteærmer)*.

Er du alene?

Jack.

Ja!

Babbs.

Har du ikke et par hårnåle?

Jack.

Hårnåle! – Nej!

*(**Brasset** ind.)*

Babbs.

Må han hente nogen til mig?

Jack.

Ja, værsgod!

Babbs.

Kan du ikke låne mig seks pence?

Jack.

Ikke en hvid har jeg!

Babbs *(ærgerlig)*.

Du har da heller ingen ting! – Hør en gang, Brasset, – jeg gav Dem før to shilling – lån mig seks pence af dem og spring så hen og køb nogle hårnåle til mig!

Brasset.

Meget vel! *(Ud.)*

Babbs.

Du Jack – var det de pågældende unge damer?

Jack.

Naturligvis! – Hvor kunne du finde på at brase sådan ind – sæt de havde set dig!

Babbs.

Jeg vidste jo slet ikke af, de ...

(Det banker).

Jack.

Tys! – Der er nogen! – Forsvind, skygge!

Babbs.

Send hårnålene ind til mig! *(Ud.)*

Jack.

Hvor det ærgrer mig, Kitty gik. Nu var jeg lige ved at sige det hele til hende ... *(Det banker.)* Kom ind!

Syvende scene

Jack. Sir Francis. *(Siden:)* ***Brasset. Charley. Babbs***.

Francis *(ind)***.**

Jack – min kære dreng! – hvordan går det med dig?

Jack.

Fa'er! – Nej, det var en overraskelse! – Hvor kommer du fra?

Francis.

Fra London, min dreng! – Jeg har noget at tale med dig om – og så dine månedspenge til dig!

Jack.

Det var pænt af dig, fa'r! – Sæt dig dog – Hvordan har du det?

Francis.

Å tak – så la-la! – Det ophold i Indien har alligevel ikke taget så lidt på mig! *(Tager pengesedler op af lommen.)*

Jack.

Men fa'r! Du ser jo ud som en yngling! – hvor gammel er du egentlig?

Francis.

Betænkeligt nær op ad de halvtreds, min dreng!

Jack.

Det skal man ikke se på dig! – Når det kommer til stykket, er jeg vist i grunden – forholdsvis – meget ældre end du! – Vi snakker jo altid sammen, som var vi brødre!

Francis.

Ja gudskelov! – Nej – I unge folk lever for rask – det gør gammel før tiden!

Jack.

Hvad skal man sige til det – sådan *er* det nu en gang!

Francis.

Men jeg siger jo heller ikke noget til det! – Nå, her er dine penge, og her er de regninger, jeg har betalt for dig! *(Giver ham begge dele.)*

Jack *(ser i regningerne)***.**

Det var nogle slemme store tal! – Har jeg virkelig drukket så meget vin og champagne?

Francis.

Ja, min dreng – det løber op! Men jeg var ikke et hår bedre, da jeg var ung! Og du har også været flittig, bestået dine eksaminer pænt – jeg er godt fornøjet med dig! *(Tager sig en cigar af kassen.)* Død og pine – det var en fin cigar!

Jack.

Ja, det er en udmærket Havanna! ...

Francis.

Der koster skillinger. – Og så undrer du dig over, regningerne løber op? – Desværre må vi tage skeen i en anden hånd – vi må begynde at spare! *(Sætter sig.)*

Jack.

Spare?

Francis.

Nu, da onkel Percy er død, er jeg husets repræsentant – jeg har arvet familietitlen, men også familiegælden!

Jack.

Gælden?

Francis.

Ja, og den er desværre adskilligt større end jeg til en begyndelse vidste og troede. Den sum, som jeg i Indien har sparet mig sammen, må jeg foreløbig ofre, og desårsag er vi, i det mindste i de første år, forholdsvis fattige.

Jack *(rejser sig)*.

Fattige! – Det var jeg ikke forberedt på!

Francis.

Nå, du behøver ikke at hænge med hovedet for det. Jeg skal nok skaffe dig en god ansættelse – i Indien eller Sydafrika!

Jack.

Ja, mange tak – *(Afsides:)* Det manglede bare!

*(**Brasset** går over scenen.)*

Jack *(nervøs)*.

For fanden – hvad vil De nu, Brasset?

Brasset.

Det er bare Hans Herligheds hårnåle! *(Ud.)*

Jack *(overvejende)*.

Ja, hvad skal vi gøre ved det! – Hør – jeg har det! – ja, hvorfor ikke! – Fa'er! jeg har en idé!

Francis *(hen til ham)*.

Nå, du mener … med hensyn til en ansættelse!

Jack.

Nej, med hensyn til et giftermål! Et rigtig godt parti kunne igen bringe balance i tingene!

Francis.

Ja, den idé tiltaler mig nu ikke.

Jack.

Men lad mig dog først forklare dig – hør nu: vi venter Charleys – min ven Charleys tante til frokost. Hun er enke, millionær – og skal være en ganske udmærket dame!

Francis.

Nej stop! – for de usle penges skyld skal du min sæl og salighed ikke opofre dig!

Jack.

Jeg? – Hvem taler om mig? – *Du* skal gifte dig med hende!

Francis.

Jeg gifte mig igen! – Nej, så min …

Jack.

Sværg ikke fa'er! – men tænk over tingen! – Hvor har du din bagage?

Francis.

På hotellet!

Jack.

Godt! – Så går du hen på hotellet og klæder dig lidt pænt på – så smuk som muligt – med en blomst i knaphullet …

Charley *(styrter ind med et telegram)*.

Jack – du kan tænke dig … *(Opdager Francis.)*

Jack *(præsenterer)*.

Min ven, Charley Wykeham – min fa'er!

Francis *(giver* **Charley** *hånden)*.

Glæder mig at gøre Deres bekendtskab!

*(**Charley** bukker, går mod baggrunden.)*

Jack *(afsides til Francis)*.

Det er nevøen – ham med tanten! – Hun er meget smukkere end han. Skynd dig nu – og glem ikke blomsten i knaphullet – det gør dig mindst ti år yngre … *(Giver ham hans hat.)*

Francis.

Nej, din døgenigt! Det får du *aldrig* din gamle fa'er til!

Jack.

Aldrig sige aldrig! – Fordi man ser på varerne, behøver man jo ikke at købe dem! – og frokosten får du i tilgift!

Francis *(leende)*.

Du har ret! – Man kan jo se på hende … og spise frokosten! – Så kommer jeg igen! *(ud.)*

Jack *(til* **Charley).**

Nå – hvad fik du så ud af det?

Charley *(giver ham telegrammet)*.

Læs det telegram!

Jack *(læser)*.

"Vigtige forretninger. Kommer først om nogle dage! – Lucia d'Alvadorez!" – Nu *skulle* da også ...!

Charley *(ynkelig)*.

Hun kommer ikke ...

Jack *(ophidset)*.

Hun må – hun skal – du må telegrafere!

Charley.

Det er jo alt for sent! *(Går hen til vinduet.)*

Jack.

Men en tante må og skal vi have – ellers løber damerne igen!

Charley.

Kan vi ikke lade portnerkonen ...

Jack.

Den gamle heks! – Det går ikke.

Charley *(ser ud)*.

Der kommer de – Kitty og Anny!

Jack.

Og vi har ingen tante! – Det er til at blive rasende over!

Babbs *(bag scenen)*.

Jack – Charley! – kom en gang ind – så skal I se!

Jack *(mod baggrunden)*.

Hvem er *det*, der kalder? ... det er sandt! – Babbs! – Ham havde jeg rent glemt! *(Åbner døren til højre.)* Hvad skriger du sådan op for! *(Ser ind.)* Død og pine! – Du er storartet! – Charley, gamle dreng! Vi er frelst!

Charley.

Hvad mener du?

Jack *(trækker ham hen til den åbne dør)*.

Men så se dog, menneske!

Charley.

Tror du, jeg gider skænke hans narrestreger en tanke!

Jack.

Nej, men han skænker dig en tante – der *har* vi hende jo!

Charley.

Babbs – min tante?

Babbs *(klædt som gammel dame, fra højre)*.

Er jeg ikke god, – hvad?

*(**Brasset** kommer ind efter ham.)*

Jack.

Storartet!

Charley.

Glimrende!

Brasset.

Forrykt!

(Det banker.)

Jack.

Der er damerne!

Babbs.

Så stikker jeg af! *(Vil ud.)*

Jack *(holder på ham)***.**

Nej, du bliver! Værs'god!

Babbs.

Det kunne aldrig falde mig ind! *(Vil ud.)*

Jack.

Du må! Du skal! Du er jo Charleys tante!

Babbs.

Hvad er jeg? – Vil du slippe mig! – det er alt for flovt!

***Charley** og **Jack** brydes med ham og tvinger ham sluttelig ned på en stol, hvor de sætter ham til rette.)*

Jack.

Brasset! Luk op for damerne!

Ottende scene

De forrige. Kitty. Anny.

Jack *(imod dem)*.

Velkommen igen, mine damer! – Vi har ventet Dem med længsel!

Kitty.

Vi blev opholdt i en butik, og så ville Anny også købe nogle blomster til Charleys tante!

Kitty.

Hun er da kommet? – det håber vi – for ellers tør vi ikke blive her!

Jack.

Jo, det er i orden! *(Forestiller:)* Miss Spettigue, miss Verdun – Donna Lucia d'Alvadorez, Charleys tante!

(Damerne nejer.)

Babbs *(aldeles forbløffet)*.

Glæder mig! – Hvordan har De det?

*(**Charley** hen til **Jack**, damerne til **Babbs**.)*

Kitty.

Vi var her allerede før for at hilse på Dem!

Kitty.

Men så benyttede vi tiden til nogle ærinder. De må ikke forsmå disse blomster! *(Giver hende en buket.)*

Babbs.

Å jeg be'r! – Mange tak!

*(**Anny** hen til **Charley**.)*

Kitty.

De er vel træt efter rejsen?

Babbs.

Å jeg be'r! – Ikke videre! – Det vil sige … jeg føler mig nok en smule … ikke helt vel!

Kitty.

Man trænger jo altid til at hvile sig lidt … *(Går tilbage.)*

Babbs *(sagte til Jack, der står bag ved ham)*.

Gid fanden havde jer! – hvor skal jeg gøre af de blomster?

Jack *(sagte)*.

Sæt dem i brystet!

Babbs.

Jeg *har* jo ingen!

Anny *(til **Charley**)*.

De ser så adspredt ud, mister Wykeham! Er De ikke rask?

Charley.

Ih jo – jeg er kun bange for, at …

Jack *(hurtigt)*.

Charley er naturligvis noget bevæget … Det er jo første gang, han ser sin tante … *(Støder til **Babbs**.)* Sig noget, dit æsel!

Babbs *(sagte)*.

Hvad skal jeg sige?

Jack *(sagte)*.

Tal om vejret!

Babbs *(højt)*.

Det er et dejligt vejr!

Kitty. Anny.

Ja, yndigt!

Brasset *(ved midterbordet)*.

Hvad de studenter kan hitte på af dumheder! – Det er himmelråbende! *(Ud til venstre.)*

Babbs *(sagte til* **Jack).**

Dér har du lavet en net redelighed! *(Taber blomsterne.)*

Kitty.

Tillader De – det er vist bedre, jeg sætter blomsterne i vand! *(Går med blomsterne hen til bordet.)*

Anny *(til **Babbs**)*.

Det er måske ikke så behageligt for Dem med vort klima!

Babbs.

Å jeg be'r – hvorfor ikke det?

Jack *(sagte)*.

Du er jo udlænding!

Babbs.

Nå således! *(højt)* Nå – klimaet! – Nej, det er der såmænd ikke noget i vejen med! *(Sagte til **Jack**:)* Hvad er det, jeg hedder?

***Kitty** og **Anny** arrangerer blomsterne ved bordet. **Brasset** bringer maden.)*

Jack *(sagte)*.

Donna Lucia d'Alvadorez!

Babbs.

Husker jeg aldrig i evighed! – Irlænderinde, ikke?

Charley *(er trådt hen til dem, sagte)*.

Nej, englænderinde! – Været gift med en portugiser i Brasilien!

Babbs.

Enke altså!

Jack.

Og millionær!

Babbs.

Du, Charley! – Har jeg børn?

Charley.

Nej – dit æsel!

Babbs.

Jeg *må* da spørge! – Så er jeg orienteret! *(Højt:)* Nej, det er virkelig et dejligt vejr her i England!

Kitty *og* **Anny.**

Finder De det?

Babbs *(sagte til **Jack**)*.

Skal jeg ikke vise damerne omkring – ned i kapellet – i krypten?

Jack.

Nej, det besørger vi selv. Bliv du bare siddende!

*(**Babbs** vil rejse sig, – de trykker ham ned på stolen igen.)*

Kitty.

De vil nok synes om at være her. Anny og jeg skal med glæde vise Dem omkring!

Babbs.

Tusind tak! De er alt for artig … *(Vil op; trykkes ned.)*

Kitty.

For De bliver da i hvert fald til i morgen?

Babbs *(sagte til **Jack**)*.

Bliver jeg til i morgen?

Jack.

Nej!

Babbs.

Nej, jeg bliver ikke til i morgen!

Kitty.

Det var kedeligt! – Å hvad? – når vi nu beder Dem rigtig pænt om det!

Kitty.

Å ja – for vor skyld!

Charley.

Nej, det er umuligt – tante har så forfærdelig travlt!

Babbs.

Ja, i morgen har jeg … hovedrengøring!

*(**Jack** støder til ham.)*

Charley *(støder med foden til stolen)*.

Tante mener, hun har hovedopgøring … hovedopgør med sin bankier – de pengesager giver anledning til mange ærgrelser, ikke sandt, tante?

Babbs *(oprigtigt)*.

Jo, det ved … *(vil sige "Gud" – **Jack** kniber ham i armen:)* – Au!

Kitty.

Det er rigtignok kedeligt. Jeg ville så forfærdelig gerne lære Dem nærmere at kende …

Babbs.

Fra min side skal der ikke være noget i vejen!

Kitty.

Mister Wykeham har fortalt mig så meget godt om Dem, at jeg ligefrem har længtes efter Dem!

Babbs.

Det var pænt af Dem, min pige! *(Lægger armen om **Annys** liv – **Jack** tager den bort.)*

Anny *(knæler ved siden af **Babbs**)*.

Men Charley er virkelig også så taknemmelig. De har gjort så uhyre meget for ham, men han vil også nok gengælde Dem det – han er så brav, og god …

Babbs.

Ak ja – han ligner min salig broder!

Charley *(sagte)*.

Søster!

Babbs.

… Søster, mener jeg! – skulle jeg ikke hjælpe hendes eneste datter …

Charley *(sagte)*.

Søn!

Babbs.

… Søn naturligvis, – hvem skulle jeg da hjælpe.

Kitty.

Hvad ville der være blevet af det stakkels unge menneske, hvis han ikke havde haft *sådan* en tante! – Jeg forsikrer Dem, jeg holder virkelig allerede nu *så* meget af Dem!

Babbs.

Når De først lærer mig nærmere at kende, skal De se, De holder endnu mere af mig! *(**Jack** puffer til ham. Sagte til **Jack**:)* Men så lad mig dog i fred!

Kitty.

Jeg vil gøre mig al mulig umage for at De skal synes om mig! – Og jeg beder Dem betragte mig som Deres datter – må jeg ikke nok det? *(Kysser ham.)* Tak! *(Hen til **Kitty**.)*

Charley *(kniber ham)***.**

Din skurk – hvor kan det falde dig ind!

Babbs.

Var det måske mig …? – Men du er misundelig, er du!

Brasset *(hurtigt ind)***.**

Undskyld jeg forstyrrer, – men mister Spettigue står nede hos portneren og spørger efter damerne!

Kitty. Anny.

Onkel!

De andre *(samtidigt)***.**

Tak skæbne! – Au!

Jack.

Jeg troede, han var i London!

Kitty.

De må endelig få ham bort. Ellers laver han en stor scene – og det vil jeg ikke finde mig i – og så bliver der en skrækkelig skandale ud af det!

Kitty.

Men hvad vil Donna Lucia sige til, at vi fornægter onkel?

Kitty.

Det får være! Når han bare ikke ødelægger hele fornøjelsen for os!

(Det banker.)

Alle.

Der er han! – Gem jer!

(Alle ind i karnappen. ***Babbs*** *vil ud af vinduet,* ***Jack*** *holder ham tilbage.)*

Jack.

Ikke ud af pletten! – Du bliver her og tager imod onklen!

Babbs.

Hvad skal jeg sige til ham?

Jack.

Hvad du vil! – Bare du får ham på porten – så snart som muligt!

(Det banker. ***Jack*** *ud.)*

Spettigue *(bag scenen)***.**
Hvorfor pokker lukker De ikke op!

Babbs.
På porten skal han – det skal ikke stå længe på!

Niende scene

Babberley. Spettigue.

Spettigue *(stormer ind med hatten på hovedet)***.**
Hvor er de vanartede pigebørn henne *(Ser* ***Babbs****:)* – Ah!

Babbs *(grov)***.**
Hvad vil De?

Spettigue.
Hvor er mister Cherney?

Babbs.
Skammer De Dem ikke for at storme sådan ind med hatten på til en dame? *(Råber:)* Hatten af!

Spettigue.
Det er sandt! *(Tager hatten af.)* Jeg er ganske forpustet! *(Sætter sig.)*

Babbs.
Hvor tør De understå Dem at sætte Dem ned! – Sidder jeg måske? – Hvor tør De så vove? ... De ved nok ikke, hvad hensyn man skylder en dame – hvad?

Spettigue.

Jeg beder Dem undskylde! Men jeg må endelig tale med mister Cherney.

Babbs.

Kan De se ham?

Spettigue.

Nej!

Babbs.

Ja, så *er* han her jo ikke! – Er der mere, De vil? – Hatten af!

Spettigue.

Jeg leder efter to unge damer, – min niece og min myndling! Hvor er de?

Babbs.

De kan jo se, at jeg er den eneste unge dame her!

Spettigue.

Jamen portneren sagde, han havde set dem gå herind!

Babbs.

Så har han vel også set dem gå ud herfra?

Spettigue *(råber)*.

Nej!

Babbs *(råber)*.

Men det har jeg!

Spettigue.

Hvor er de så gået hen?

Babbs.

Ud i byen formodentlig!

Spettigue.

Der er til dem, når jeg finder dem – og finder jeg dem ikke, er der endnu mere til dem! *(Sætter hatten på.)* For bliver jeg først vred, så er jeg forfærdelig!

Babbs.

Skammer De Dem ikke over at skrige sådan op til en dame! – Hatten af!

Spettigue.

Undskyld, mistress – men jeg er så ophidset.

Babbs.

Snik-snak … De er fuld!

Spettigue.

Jeg forsikrer Dem …

Babbs.

Herut!

Spettigue.

Ærbødigste tjener!

Babbs.

Hatten af! *(Kaster en bog efter hans hat, så den falder af.* ***Spettigue*** *tager den op – ud.)* Så fik vi ham besørget!

Tiende scene

Babbs. Kitty. Anny. Charley. *(Siden:)* ***Francis*** *og* ***Brasset****.*

Kitty. Anny. Charley. Jack.

Er han borte?

(Det banker.)

Jack.

Nu banker det igen!

Alle.

Så ind igen!

Jack.

Nej, bliv dog! Det er vist bare fader! *(Til* ***Babbs****:)* Vil du nu opføre dig anstændigt over for min fa'r!

Babbs.

Er jeg i familie med ham!

Jack.

Dumrian! – Du er jo Charleys tante fra Brasilien, hvor aberne kommer fra!

*(**Francis** ind, i selskabstoilette, rose i knaphullet.)*

Jack *(imod ham)*.

Velkommen papa! – Må jeg forestille: Miss Verdun, miss Spettigue – min fader! – Charley! præsentér din tante!

Charley.

Donna Lucia d'Alvadorez – Sir Francis Cherney!

Babbs.

Hvordan går det, sir Francis? – Jeg er Charleys tante fra Brasilien, hvor aberne kommer fra!

Francis *(bukker)*.

Så *det* er De? – Du, Jack!

Jack *(hen til ham)*.

Ja!

Francis.

Er det den merbemeldte tante?

Jack.

Ja – du synes ikke om hende?

Francis.

Nej! ellers tak!

Jack *(til **Babbs**)*.

Underhold dig med min fader!

Babbs *(til **Francis**)*.

Min nevø Charley har fortalt mig så meget om Dem – *(**Jack** støder til ham.)* jeg mener, skrevet i sine breve!

Francis.

Meget elskværdigt af mister Wykeham! Men han har rigtignok først lært mig at kende i dag!

Jack *(sagte til **Babbs**)***.**

Husk dog på, at du lige nylig er kommet til England og i dag ser Charley for første gang!

Babbs.

Men det må man dog sige mig! Jeg er da ikke født med at vide det!

Francis *(til **Jack**)***.**

Og hende skulle jeg gifte mig med! – Nej, ved du hvad …

Brasset.

Tør jeg bede Dem … Frokosten er serveret!

Jack *(sagte til **Babbs**)***.**

Nu sætter du dig hos fa'r – og gør ingen dumheder!

Francis *(til **Babbs**)***.**

Tør jeg bede om Deres arm!

Babbs.

Med fornøjelse! *(Tager hans arm.)*

Francis.

De har rejst meget, min nådige?

Babbs.

Det har jeg – voldsomt!

(Alle sætter sig).

Charley *(serverer)***.**
Donna Lucia – kære tante! lidt hummer i mayonnaise?

Babbs.
Mange tak – tak – lidt mer!

Charley.
Miss Verdun, mayonnaise? – De også, miss Spettigue?

Babbs *(til **Francis**)***.**
Sikken en dejlig blomst!

Francis.
Tillader De, jeg forærer Dem den! *(Giver ham rosen.)*

Babbs.
Tusind tak! – å, hvor den lugter!

Charley.
Brasset! – skynd Dem og skænk i glassene!

Kitty.
Må jeg helst bede om et glas vand!

Jack.
Nej, ved De hvad, miss Anny! så sjældne gæster må fejres med champagne – Brasset! så knald dog løs!

Brasset.
Men … men hvor er flaskerne blevet af?

Jack.

Jeg gav Dem jo ordre til at stille dem på is!

Brasset.

Jamen – det glemte jeg!

Jack.

Hvad er dog det! – Har De drukket dem?

Babbs.

Savner De noget?

Jack.

Det er bare champagnen, Donna Lucia!

Babbs.

Har De ingen? – nå ja, det kan jo hænde! – Det tænkte jeg mig for resten – derfor tog jeg et par flasker med i min rejsetaske. Brasset – luk tasken op!

*(**Brasset** åbner forbavset tasken.)*

Jack *(sagte)*.

Nå – du havde hugget dem! – Skurk!

(Det banker).

Charley.

Det bankede!

Ellevte scene

De forrige. Spettigue.

Spettigue *(stormer ind med hatten på hovedet)***.**
Tænkte jeg det ikke nok! – Der sidder de alligevel, de vanartede børn!

Kitty *og* **Anny.**
Onkel!

Jack *(imod ham)***.**
Nej! – Mister Spettigue! – glæder mig!

Spettigue.
Glæder ikke mig! *(Til* ***Anny*** *og* ***Kitty****:)* Nå, sådan opfører I jer, når jeg er borte?

Jack.
Men mr. Spettigue!

Spettigue.
Er De så venlig at passe Dem selv!

Charley.
Men vi må dog forklare Dem …

Spettigue.
Ønsker aldeles ingen forklaring!

Babbs.
Men hvad vil De da egentlig?

Spettigue.

Kommer ikke Dem ved, madam!

Babbs.

Hatten af! – Bonde!

Spettigue.

Bliver vel min sag! *(Tager hatten af.)*

Jack.

De glemmer, sir, hvor De befinder Dem!

Spettigue.

Haha!

Francis.

Må jeg gøre Dem opmærksom på, at her er damer til stede!

Spettigue.

Så? – Ha! – Hm!

Babbs.

Endogså meget fornemme damer!

Spettigue.

Hvem? – De? – sådan en gammel hajdukke! *(Til pigebørnene:)* Værsgod! Kom med!

Babbs.

Hajdukke! – Jeg? – nej, det går for vidt!

Francis.

Vil De øjeblikkelig tage Deres ord tilbage, eller … *(til **Jack**)* Hvem *er* i det hele taget den herre?

Jack *(præsenterer)*.

Mister Spettigue – Lord Francis Cherney!

Francis.

Og denne dame er … *(peger på **Babbs**)*.

Spettigue.

Interesserer mig ikke! – Men De kan da forstå man bliver hidsig, rasende, når man finder sin niece og sin myndling til frokost hos unge herrer på deres værelse …

Francis.

Men herregud! – De er her jo for at hilse på Charleys tante!

Spettigue *(hånligt)*.

Virkelig? – Så? – Ha!

Francis.

Må jeg frabede mig den hånlige tone!

Spettigue.

Hvad kommer Charleys tante mig ved!

Francis.

De ville måske have mere respekt for den dame, om De vidste, hvem hun er … *(med eftertryk:)* Donna Lucia d'Alvadorez!

Spettigue.

Hvad? – Hvem? – Hende!

Babbs *(går hen imod ham)*.

Ja – jeg er Charleys tante fra Brasilien, hvor aberne kommer fra!

Spettigue.

Den berømte million-enke! *(Afsides:)* Der har jeg gjort en dumhed! *(Højt:)* Smigrer mig overordentligt – jeg – hehe – Donna Lucia … *(Afsides:)* Der stod jo i avisen, hendes eneste nevø var her … *(Højt:)* Undskyld, men jeg er virkelig så overrasket … forbløffet … så at sige: sønderknust!

Jack *(sagte til **Babbs**)*.

Vi må smede, mens jernet er varmt! – Inviter ham!

Babbs *(til **Spettigue**)*.

Mister Spettigue – De har krænket mig dybt, men når De pænt beder om forladelse …

Spettigue *(ydmyg)*.

Om tilgivelse – jeg er en arm synder – i sæk og aske.

Babbs.

Jeg er ikke hårdhjertet. Og til bevis … må De få lov at spise frokost med os!

Spettigue.

Alt for megen ære … i Deres selskab! … så er De ikke mere vred på mig?

Babbs *(giver ham rosen)*.

Denne blomst skal være tegnet på vor forsoning!

Francis *(afsides)*.

Det må jeg sige! … Hun giver ham *min* rose!

Jack.

Så er alt i orden. Må jeg bede Dem gå til bords! Charley – du tager miss Spettigue – må jeg have fornøjelsen, miss Verdun! – papa – mr. Spettigue … må jeg bede …

(Alle sætter sig. ***Spettigue*** *lægger hat og paraply fra sig.)*

Francis *(byder* **Babbs** *armen)*.

Må jeg have den fornøjelse, Donna Lucia?

Spettigue *(på den anden side)*.

Tillader De, min nådige …

Francis.

Undskyld – jeg var den første …

Spettigue.

Nej – jeg skulle have Hendes Nåde til bords …

Francis.

Men jeg har Hendes Nåde til bords …

*(**Francis** vil hen imod den stol, han har sat til rette for **Babbs. Spettigue** trækker den frem og tilbage og haler i **Babbs – Babbs** vil sætte sig, snubler i k|olen, – falder og trækker dug og hele opdækningen med sig. Alle farer i vejret.)*

(Tæppet falder hurtigt).

Anden akt

*Plads foran **Jacks** bolig. I baggrunden og til højre universitetsbygningen. Til højre i midten dør med dørhammer til **Jacks** bolig. Port til højre til kapellet. Port til venstre førende til haven. Bord. Stole. På bordet en æske med cigaretter.*

Første scene

Brasset. *(Derpå:)* ***Jack.*** *(Derpå:)* ***Charley.*** *(Siden:)* ***Kitty.*** *(Til sidst:)* ***Anny****.*

Brasset *(stiller stole til bordet)***.**

Det må jeg sige: jeg har haft med mange mærkelige kvindemennesker at gøre i mit liv – desværre – men mage til lord Babberley – det er dog endnu ikke forekommet i min praksis! – Hun ligner et fugleskræmsel og har en stemme som et rivejern – men hun er millionær – og så er det yndigt alt sammen alligevel. At tænke sig, ikke én af dem endnu har opdaget, at den ærværdige gamle tante har mandfolkebukser på! – De to gamle herrer, de er nu helt tossede … jeg tror Gud hjælpe mig, de er forliebt i hende … eller i hvert fald i hendes grunker! – Nå – *mig* kan det være lige meget! – Men må man nu ikke korse sig over alle de utyskestreger, som de studenter går og finder på! – Og de er oven i købet i sidste semester og skal om ganske kort tid herfra – og så skal de være øvrighedspersoner og dommere og fædrelandets stolthed og respekteres og estimeres … Å, Gud hjælpe os! – Det er til at le sig fordærvet over! – Hahaha!

Jack *(fra højre midten)*.

Hvad er det for en dum latter?

Brasset.

Å – jeg tænkte bare på min gamle tante … eller … min gamle onkel, ville jeg sige!

Jack.

Bryd De Dem ikke om vore sager – besørg De hellere teen!

Brasset.

Te? – Meget vel!

Jack.

Vi vil drikke den herude!

Brasset.

Meget vel! *(ind i værelset.)*

Jack *(alene)*.

Endnu er det alt sammen gået godt. Nu gælder det bare at få fat i Kitty og åbne mit hjerte for hende. Jeg er rigtignok ikke meget i stemning – Babbs kan nok gøre én nervøs … sådan som han opførte sig ved bordet … for slet ikke at tale om, at han åd som den værste tærsker! – heldigvis lagde ingen af de andre mærke til det! – Og nu spadserer de alle sammen i haven! … bare Kitty snart ville komme, som hun har lovet … det gælder om at benytte øjeblikket! *(**Charley** kommer fra højre, midten)* … Der er hun! *(Ser **Charley**:)* Å, er det dig, Charley!

Charley.

Hør, Jack!

Jack.

Gør mig den tjeneste at gå! – Jeg har sat Kitty stævne her!

Charley.

Og jeg Anny!

Jack.

Her på samme sted! – Det går ikke! *(Over til venstre.)*

Charley.

Ja, jeg bliver!

Jack.

Jeg med! – Hør, ved du hvad … lad skæbnen råde … *(Tager et pengestykke op af lommen.)* Plat for dig og Anny, – krone for mig og Kitty! *(Kaster pengestykket på bordet. Ser* ***Kitty****.)* Å – der er hun!

Charley *(mod højre).*

Kitty *(fra højre)*.

Mister Cherney – der bliver spurgt efter Dem!

Jack.

Mange tak, miss Verdun – – *(Sagte til hende:)* Jeg har ventet dem med længsel! *(Sagte til* ***Charley****:)* Stik nu af!

Charley.

Jeg må da vente på Anny!

Anny *(fra højre, midten)*.

Nej, mister Wykeham! – er De her?

Charley *(sagte til hende)*.

Jeg begyndte allerede at tro, De havde glemt mig!

Jack *(almindelig forlegenhedspause. Pludselig højt:)*

Sig mig en gang, Charley! – har du vist miss Anny haven?

Charley.

Naturligvis – vi kommer jo lige derfra! *(Afsides:)* Bare han dog ville gå! *(Mod højre. Ny pause.)*

Jack *(til Anny)*.

Er det ikke en dejlig have?

Anny *(forlegen)*.

Jo – jeg synes det!

Jack.

De *synes* det kun? *(Tager **Anny**s højre arm og fører hende mod venstre.)* Jamen så kan De umuligt have set de allerkønneste partier. Charley, vær dog galant og vis miss Anny roserne og forglemmigejerne og … og de andre grøntsager.

Charley *(mod venstre)*.

Men Jack – jeg …

Jack.

Og deklamér for hende de dejlige vers, som du selv har digtet – om roserne og forglemmigejerne og … og de andre

grøntsager.

Charley *(puffer til ham. Afsides:)*
Så hold dog mund! –

Jack.
Og kom så tilbage om en halv times tid – så tillader vi os at vente Dem her til en lille kop te, – ikke sandt miss Spettigue?

Kitty.
Mange tak, mister Cherney. Farvel så længe … *(Ud til venstre.)*

Charley *(til* **Jack** *afsides)*.
Ja – jeg skal huske dig! – Og Gud nåde dig, hvis vi nu bliver forstyrret af de andre! *(Hurtigt ud efter* ***Anny****.)*

Anden scene

Jack. Kitty. *(Siden:)* ***Francis.***

Jack.
Endelig er vi alene, miss Verdun! – Kære Kitty!

Kitty *(sidder ved midterbordet)*.
Det var ikke rigtigt, De jagede de andre bort, … nu er de vrede på os!

Jack. *(læner sig fra venstre over bordet)*.
Charley og jeg har jo ærligt og redeligt spillet plat og krone om det!

Kitty.

Om hvad?

Jack.

Jeg mener … de to klarer sig såmænd nok ude i haven … og vi to … vi … vi behøver jo ikke absolut deres selskab for at have det hyggeligt her …! For resten var det slet ikke det, jeg ville sige Dem … jeg ville egentlig bede Dem om forladelse, fordi jeg var så lidt galant imod Dem ved bordet, men … *(kommer over til højre).*

Kitty.

Men det er jo så naturligt, at De også måtte underholde de andre gæster … og for resten … var De jo meget sød … *(taler ikke ordet helt ud)* meget *elskværdig* ved bordet.

Jack *(smægtende)*.

Nå –? Og –?

Kitty.

Nej – det er vist dog bedre, jeg går hen til de andre!

Jack.

Og lader mig alene her?

Kitty.

Det er ikke rigtigt, at De og jeg …!

Jack.

Men når jeg nu har så meget at sige Dem. Hele mit livs lykke afhænger af det. Jeg *beder* Dem … sæt Dem dog ned igen!

Kitty.

Ja, når det er *så* forfærdelig vigtigt, så er jeg jo nødt til det … selv om det egentlig ikke er rigtigt! Begynd så! *(Sætter sig til venstre.)*

Jack.

Når jeg bare vidste, hvordan jeg skal forklare Dem, at … at der gives øjeblikke i livet, hvor man … føler … *(med eftertryk)* *føler*, at … fremtidens slør – De forstår nok, hvad jeg mener?

Kitty.

Ikke ganske!

Jack.

Men det er jo dog så simpelt … jeg mener … at fremtidens … *fremtidens* slør … å, pokker i vold med alle de talemåder! *(fyrig)* Kitty! – elskede, tilbedte Kitty!

Francis *(fra venstre)*.

Jeg forstyrrer da ikke? *(**Kitty** rejser sig hurtigt.)* Bliv dog endelig siddende – jeg ville bare tale et par ord med min søn! *(Går til højre, **Jack** til venstre.)*

Kitty.

Min veninde venter også på mig ude i haven … *(Med et blik på **Jack**:)* henne ved roserne, forglemmigejerne … og de andre grøntsager! *(Afsides:)* Stakkels Jack! … han får det aldrig i evighed sagt! *(Ud til venstre.)*

Tredje scene

Jack. Francis. *(Begge i midten).*

Jack *(med et resigneret suk. Ser efter* ***Kitty****)***.**

Nå papa! – hvad er der så?

Francis.

Hør, min dreng – jeg har fattet en dristig beslutning!

Jack.

Du? – Hvordan det?

Francis.

Du ved, at jeg vil gøre alt for at skaffe dig så let og stolt gennem verden som muligt!

Jack.

Det er jeg overbevist om, fa'er!

Francis.

Nå, og ... for nu at overvinde alle hindringer, har jeg – efter moden overvejelse – besluttet mig til at følge dit råd og ... tage mig en rig kone!

Jack.

Har du da fundet en dame, der er dig værdig? Ung, indtagende!

Francis *(med et suk)***.**

Nej, det har jeg ikke! Hun er hverken ung eller indtagende ... men hun er rig, *meget* rig ... og det er jo under disse

omstændigheder det vigtigste.

Jack.

Gifte dig kun for pengenes skyld ...! Det synes jeg, ærlig talt, ikke rigtig om. Hvem er da den pågældende?

Francis.

Men det ved du jo!

Jack.

Jeg?

Francis.

Du har jo selv gjort mig opmærksom på den dame!

Jack.

Jeg? – du må tage fejl ... jeg har ikke anelse om, hvem du mener!

Francis.

Men herregud, det er jo Donna Lucia d'Alvadorez! *(Går mod venstre.)*

Jack *(mod højre, forskrækket)***.**

Hvad siger du? – Hende! – Men fa'er ... det er umuligt! – hende kan du ikke gifte dig med ... Det ... det går aldeles ikke an!

Francis.

Men hvorfor ikke? – Er der måske et eller andet mørkt punkt i hendes liv?

Jack *(til midten)*.

Nej, det er der ikke … men … men det er simpelt hen umuligt!

Francis *(til midten)*.

Hvad er nu det for noget! – Har du ikke selv opfordret mig til det? … jeg skulle klæde mig fint på og tage en blomst i knaphullet, sagde du! … Nå, blomsten synes også at have gjort sin virkning!

Jack.

Hun forærede den jo ligestraks til en anden!

Francis.

Du *kender* ikke kvinderne! – lutter koketteri for at gøre mig skinsyg!

Jack *(ærgerlig)*.

Å – snak!

Francis.

Men hun har jo selv tilstået det for mig … hun slog øjnene ned og rødmede …

Jack *(afsides)*.

Næ, *det* er for stift et stykke … *(Højt:)* Papa, vær nu fornuftig … *den* dame kan du ikke være tjent med … hun er dig ikke værdig … hvordan skal jeg dog forklare dig det …

Francis.

Du han spare dine overtalelser! – Det er meget kønt af dig, min dreng, at du ikke vil have jeg skal bringe dig dette … jeg

mener … nå ja, vi forstår hinanden! *(Trykker hans hånd.)* Men min beslutning står fast! – Du skal frem i verden, – der hjælper ingen kære mo'er … *(smilende)* men nok en stedmoder!

Jack *(afsides, med himmelvendte øjne)*.

Stedmoder! – Babbs! … *(Højt:)* Men hvis hun nu giver dig en kurv?

Francis.

Det har ingen nød! – Det er tydeligt nok, hun har kastet sine øjne på mig … hun foretrækker mig på enhver måde, uagtet mister Spettigue gør haneben og render efter hende, som den værste kokinkineser!

Jack *(afsides)*.

Han også! – Nej, det er for galt!

Francis.

Så du kan lige så godt nu gratulere mig!

Jack.

Nej, nej – betænk dog først hvad du gør!

Francis.

Vis-vas! – en gammel soldat gør kort proces! – Inde på dit værelse står endnu en flaske champagne. Nu går jeg ind og drikker mig courage til og så går jeg på frieri. Punktum. *(Ind i værelset.)*

Jack *(stormer frem og tilbage)*.

Nej, nu begynder det at løbe rundt for mig! – dette her tager en ende med forskrækkelse! … *Noget* må der gøres … men hvad?

Fjerde scene

Jack. Charley. *(Siden:)* ***Francis.*** *(Sidst:)* ***Spettigue.***

Charley *(fra venstre)*.

Hør Jack, du kommer til at snakke alvorligt med Babbs. – Hvordan *er* det, han opfører sig! – Dér kommer han uden videre hen og tager Anny fra mig og giver sig til at spadsere med hende i nøddegangen og alle de mørke lysthuse!

Jack.

Ikke andet! – Du skulle vide, hvad *her* er passeret! *(Champagneknald i værelset.)* Kan du høre?

Charley.

Ja – hvad var det?

Jack.

Champagne! – Det er min fa'er, der drikker sig courage til!

Charley.

Hvorfor det?

Jack.

Fordi han vil fri til Babbs!

Charley.

Ja, der kan du se, hvad der er kommet ud af det. Jeg tænkte nok, det gik aldrig godt! – Der har du bragt os i en nydelig forlegenhed!

Jack.

Jeg? – Nej, ved du hvad! Det er *din* gamle forrykte tante, der er skyld i det hele. Å – jeg kunne gerne kvæle hende! *(Farer omkring.)*

Charley.

Hvad skal vi nu gøre?

Jack.

vi må have fat i Babbs – give ham en ordentlig lektion – og instruere ham i alle enkeltheder!

Charley.

Ja, Gud ved, hvor *han* nu leger skjul … *(Fortvivlet:)* og det med Anny!

Jack.

Vi må gennemsøge hele haven, til vi finder ham – du til den ene, jeg til den anden side!

Charley.

Var det i grunden ikke bedre at tilstå det hele! – Så var vi ude af det!

Jack.

Nej, det er umuligt! – Bare ikke tabe hovedet, så går det nok alt sammen! – Kom, gamle dreng! – nu på jagt efter tante! *(Trækker **Charley** ud til venstre og følger efter.)*

Francis *(ud fra værelset)*.

Så, – frisk mod, nu er jeg ikke bange for nogen eller noget! *(Ser på sit ur.)* Hun lader vente på sig. – Jeg generede mig, rent ud sagt, for at sige til Jack, at hun allerede har indvilliget i at møde mig her! – Nå … der er endnu ti minutter at løbe på! *(**Spettigue** kommer fra højre, midten.)* Der er hun nok! *(Vender sig mod **Spettigue**.)* Kære Donna Lucia … *(Ser **Spettigue**.)* Hvad vil nu *han*, den rævepels … med *min* rose i knaphullet *(Til **Spettigue**:)* Søger De nogen?

Spettigue *(ledende)*.

Nej!

Francis *(op)*.

Se, hvor han snuser omkring! *(Til **Spettigue**:)* Har De tabt noget?

Spettigue.

Nej! *(Afsides:)*. Det er dog her, hun satte mig stævne! *(Til Francis:)* Sikken et vejr – hvad – storartet! De har vel ikke set haven endnu? – Storartet! – Skulle De virkelig gøre! – Der er *meget* sjældne træer i den!

Francis *(sætter sig, tænder en cigaret)*.

Interesserer mig uhyre for træer … men venter alligevel hellere til siden! *(Afsides:)* Hvad har det menneske her at bestille? *(Højt:)* Ikke en cigaret?

Spettigue.

Nej tak, ryger ikke! *(Afsides:)* Nu slår han sig til ro her! *(Ser på uret.)* Om 10 minutter ville hun være her, sagde hun!

Francis *(op)*.

Jeg må se at blive af med den karl!

Spettigue *(op)*.

Væk *må* han – bare jeg vidste hvordan …

Francis *(hen til ham)*.

Røgen generer Dem måske … *(Blæser ham mægtige skyer lige i ansigtet.)*

Spettigue *(hoster)*.

Å nej … tværtimod … dejlig tobak … at lugte til!

Francis.

I haven er dog luften meget friskere!

Spettigue.

Finder De det? – Så skulle De gå ud til den friske luft!

Francis.

Jeg ryger også bare min cigaret ud her … for damernes skyld! – I det kapitel er Donna Lucia ikke til at spøge med – hun kan ikke *tåle* tobak – jeg kommer lige fra hende!

Spettigue *(ivrig)*.

Hvor er hun?

Francis.

Nede i jasmin-lysthuset!

Spettigue.

Farvel! *(Til venstre.)*

Francis *(leende)*.

Hvorhen så hastig?

Spettigue.

Ud i den friske luft! *(Hurtigt ud.)*

Francis *(til venstre side)*.

Der fik jeg *ham* afsted! – Men hun bliver stadig borte! … bare ikke couragen fordamper imens … Jeg må vist ind og have mig en … *(Vil ind i værelset.)*

Femte scene

Francis. Jack. *(Derpå:)* ***Charley.*** *(Siden:)* ***Babbs. Anny.***

Jack *(fra venstre)*.

Den slyngel til Babbs! – Han er ikke til at finde! (Ser **Francis**.) Hør, fader – har du ikke set Donna Lucia?

Francis.

Nej – desværre!

Jack *(afsides)*.

Gudskelov!

Francis *(i midten)*.

Jeg går netop og venter på hende!

Jack.

Hvad skal det sige?

Francis.

Rent ud sagt, min dreng: hun har sat mig stævne her, eller … skulle jeg have taget fejl af stedet?

Jack.

Det har du vist! – Tager jeg ikke fejl, så sad hun nylig og kukkelurede ganske alene nede i … i jasmin-lysthuset!

Francis.

Jasmin-lysthuset? – Og dér har jeg lige sendt den gamle Spettigue hen! – Tak skal du have … *(Hurtigt ud til venstre.)*

Jack *(alene)*.

Røverhistorier alt sammen! … men jeg *må* have fat i Babbs … hvor *er* han dog?

Charley *(fra højre)*.

Nå – har du fundet ham!

Jack.

Nej! – Du *heller* ikke!

Charley.

Og det værste er, han har min *stakkels* Anny med sig … det er dog *uanstændigt*!

Jack.

Lad mig få fingre i ham … jeg drejer halsen om på ham!

*(**Babbs** og **Anny** arm i arm fra venstre.)*

Charley *(ser dem)*.

Ha! – Jack! – se dér! ... *(Med eftertryk:)* Hvad *siger* du!

Anny *(hen til Charley)*.

Vi har været sådan en dejlig tur! ... men hvor har De været, mister Wykeham ... vi har gået og ledt efter Dem!

Charley.

Såh? – Smigrer mig overordentligt!

Jack *(støder til **Babbs**)*.

Hvor har du været med den uskyldige unge pige – din ... stratenrøver!

Babbs.

Hehe! ... Så det kunne du lide at vide? *(Vil hen til hende.)*

Jack.

Du bliver her! – Jeg skal snakke med dig! ... *(Til **Charley**:)* Charley! kunne du ikke have lyst til at vise miss Spettigue kapellet og krypten? *(Sagte til ham:)* Gå jeres vej, jeg må instruere Babbs! *(Til **Anny**:)* Ikke sandt, miss Spettigue – De har jo netop ønsket at se det gamle kapel og løngangene ... der er så mørkt og så sælsomt og så spændende dernede ... De vil nok komme til at synes om det!

Kitty.

De gør mig ganske nysgerrig! Ja, hvis mister Wykeham vil følge med mig?

Charley.

Så inderligt gerne! *(Til Babbs:) Dig* har jeg en høne at plukke med, kan du tro! *(**Babbs** slår ham overgivent oven i hatten.)*

*(**Anny** og **Charley** ud gennem porten).*

Jack *(til **Babbs**)***.**

Du aner måske, jeg har en høne at plukke med dig? Hvad?

Babbs.

Du *også*! – Det var to høner!

Jack.

Lovede du ikke, du ville hjælpe os?

Babbs.

Men jeg gør mig jo al mulig umage for det!

Jack.

De gamle herrer skulle du beskæftige dig med – de unge damer er der ingen, der har bedt dig om at gøre kur til! ... Men ... lad nu *det* være godt! – Der er vigtigere ting. Må jeg nu bede dig om at høre efter og holde tankerne sammen i hovedet ...

Babbs.

Jeg holder alt, hvad jeg kan ... kom bare med det.

Jack.

Kan du tænke dig – min fa'er vil anholde om din hånd.

Babbs.

Nå … og nu skal jeg måske for din skyld gå hen og gifte mig med ham! – Nej, ved du hvad … vi er *nok* venner – men der er dog grænser.

Jack.

Ingen vittigheder! … Du har at afslå hans hånd … selvfølgelig høfligt og …

Babbs.

Ja, ved du hvad … ret betænkt er sådant et tilbud ikke til at foragte … bare jeg ikke går hen og forsnakker mig …

Jack.

Du kan da nok sætte dig ind i en værdig, ældre dame …

Babbs.

Det er ikke så let. Hvor skulle jeg vide fra, hvad en værdig, ældre dame … sæt hun er giftelysten!

Jack.

Stille … der kommer fa'er! *(Går mod værelset.)*

Babbs *(efter ham)*.

Hvad skal jeg så sige til ham?

Jack.

Hvad du vil! – bare du giver ham en kurv! *(Ud.)*

Sjette scene

Babbs. Francis. *(Siden:)* ***Jack.***

Francis.

Å endelig, Donna Lucia! – De er en engel, men … De er vanskelig at træffe. Jeg har søgt Dem over alt … men nu, da jeg har Dem, tør jeg måske bede Dem tage plads! *(Tilbyder en stol til venstre.)*

Babbs *(sætter sig)*.

De er alt for artig!

Francis *(afsides)*.

Nu gælder det at *storme* fæstningen … Kun et angreb, … men *så* erobre den. Det er bedst at åbne ilden med smiger … *(Ser på hende.)* Bare jeg vidste, hvor gammel hun er … nå, ligemeget! – De bider på, om de er aldrig så gamle! *(Højt:)* Donna Lucia, jeg er en gammel soldat og forstår mig ikke på at gøre så mange ord. Men når jeg sådan betragter Dem, føler jeg mig som den ensomme vandrer, der vandrer afsted og bliver ved at vandre … og så lige med ét på en duftende eng ser en *yndig*, lille viol!

Babbs *(undselig)*.

Og denne lille viol … det er *mig*?

Francis.

Ja, Donna Lucia – det er Dem! *(Afsides:)* Det var en storartet begyndelse!

Babbs *(afsides)*.

Ja, det er der jo ikke noget at sige til! *(Højt:)* De smigrer, sir Francis!

*(**Jack** viser sig af og til i baggrunden. Hemmeligt spil med **Babbs**.)*

Francis *(afsides)*.

Det fruentimmer har sågu mindst sine 50 år på bagen! *(Højt:)* Donna Lucia – har De nogen anelse om, hvad der er den højeste vederkvægelse for en træt og ensom vandrer?

Babbs.

En cognac måske?

Francis *(afsides)*.

Nej, *det* er dog et skrækkeligt fruentimmer – hun bringer mig helt fra koncepterne … *(Højt:)* Nej, Donna Lucia, det er ikke *materielle* nydelser, som en ensom vandrer gennem livets ørken higer imod … det, han længes imod, er efter at turde trykke den yndige, lille blomst til sit sårede hjerte!

Babbs.

Jeg forstår Dem: den yndige, lille viol på den duftende eng!

Francis.

Ja, Donna Lucia … som De her ser mig stå for Dem, er jeg vandret den lange, lange vej fra Indien for at plukke denne yndige, lille blomst.

Babbs.

Så må De rigtignok være nederdrægtig træt … men så sæt Dem dog!

Francis.

Mange tak, Donna Lucia – *(sætter sig)* og da jeg nu har *fundet* denne yndige, lille blomst!

Babbs.

Så skulle De sætte den i knaphullet!

Francis.

For at De måske igen skulle skænke den bort til en anden –

Babbs.

Det er sandt! – Ja – jeg indrømmer det – det *var* uartigt af mig! – men jeg *er* nu en gang sådan en tosset lille pige!

Francis *(afsides)***.**

En gammel heks er du! *(Højt:)* Nej, den blomst, som *jeg* vælger mig, den skal have ærespladsen i mit hus og for evigt trone i mit hjerte!

Babbs.

Hvor De taler yndigt, sir Francis! – Tænk, alt hvad De kan få ud af den lille viol!

Francis.

Nå, men hvortil de mange ord! En gammel soldat går lige på! – Donna Lucia … vil De være min viv – den yndige, lille viol på mit hjertes duftende eng?

Babbs *(vifter sig luft)***.**

Så hold dog op, sir Francis … det begynder at rable for mig … jeg mener: jeg bliver så løjerlig … den slags ting har man aldrig før sagt mig i mit liv!

Francis.

For Guds skyld – De må endelig ikke gå hen og besvime – De må bekæmpe Deres bevægelse … og give mig et eneste lille tegn på Deres følelser for mig … tør jeg håbe?

Babbs.

Nej, sir Francis, nej … i Deres sted ville jeg med det samme opgive ethvert håb!

Francis *(rejser sig)***.**

Har jeg forstået Dem rigtigt? … De viser mig fra Dem?

Babbs.

Jeg *må*, min ven! – Mit hjerte er ikke længere frit – jeg elsker en anden!

Francis.

Ja så! *(Afsides:)* Det er naturligvis den rævepels til Spettigue! *(Vender sig bort.)*

Babbs.

Men jeg vil komme Dem så meget i møde, som jeg kan.

Francis *(lidt forbavset)***.**

De mener?

Babbs.

Betragt mig som en søster!

Francis.

Kun som søster?

Babbs.

Ja! – Fra jeg var en lille dreng … pige, har jeg altid ønsket mig en lille broder!

Francis.

Ja, mange tak, men … andet har jeg altså ikke at håbe?

Babbs.

Det gør mig usigelig ondt … men jeg må sige Nej. Det er mig umuligt nærmere at forklare Dem hvorfor … det ville være alt for pinligt og oprivende! – De må ikke tro, jeg er nogen almindelig kvinde! – Jeg bærer på en frygtelig hemmelighed!

Francis.

Ja, så er det jo til ingen nytte at fortsætte denne pinlige samtale. Donna Lucia – jeg beder Dem tilgive, at jeg gjorde mig så dristige forhåbninger … hvad her er foregået imellem os, skal *jeg* vide at drage glemslens slør over. Jeg stoler på samme diskretion fra Deres side.

Babbs.

Selvfølgelig. – Og skulle der en gang komme en stund … skulle Deres vej falde forbi min dør, – så ved De, at i mig har De altid en kærlig søster!

Francis.

De er alt for god, Donna Lucia! *(Afsides:)* Det gør mig ondt for min dreng! – Men *den* kurv har alligevel lettet mit hjerte for en tung byrde! *(Ud til venstre.)*

Syvende scene

Babbs. Jack. *(Siden:)* ***Spettigue.***

Jack*(à tempo ud af sit værelse).*

Babbs.

Puh! – det var dog en nederdrægtig situation!

Jack.

Hvor kunne det falde dig ind at have fa'er sådan til bedste, din nar!

Babbs.

Jeg? – Nej, ved du hvad – hvem af os to syntes du var mest naragtig? – Hørte du ikke, hvad han kaldte mig for?

Jack *(flygtigt)*.

Jo, en yndig blomst ...

Babbs *(korrigerende)*.

Nej, en yndig, lille viol på en duftende eng ... *det* kunne jeg næsten ikke stå for!

Jack.

Hvorfor sagde du ikke slet og ret: Nej.

Babbs *(bebrejdende)*.

Men han måtte jo først anholde om denne lille hånd – og jeg måtte da også opføre mig som en anstændig og dannet dame! – det er skam ikke sådan at løbe til, som I tror! *(Ser **Spettigue**.)* Tak – der kommer min anden tilbeder – han er meget værre! – hvad *han* tillader sig at hviske til mig, det er sådan, at et uskyldigt kvindeligt væsen må *rødme* over det. – *Ham* tør jeg ikke være alene med! *(Løber ud gennem porten til højre.)*

Spettigue *(fra venstre til Jack)*.

Mister Cherney! Har De ikke ... *(Ser **Babbs** smutte ud.)* Å dér ...! *(Løber ud efter ham.)*

Jack.

Hvad løb nu han sådan efter? – Monstro han *også* vil fri til Babbs? – Nej, det er nok på høje tid, at jeg bliver enig med Kitty ... ellers går det hele i stykker for os! *(Ud til højre.)*

Femte scene

Donna Lucia. Ella. *(Derpå:)* ***Francis. Babbs.*** *(Siden:)* ***Spettigue. Brasset.***

Donna Lucia *(bag scenen)*.

Den første dør til venstre? – Mange tak! *(**Donna Lucia** og **Ella** ind fra højre.)* Den første dør til venstre, sagde portneren.

Ella *(ser sig om)*.

Her er det! *(Læser visitkortet på døren:)* "Jack Cherney". – Skal jeg banke på?

Donna Lucia.

Ja, gør det! *(For sig selv:)* Besynderligt! netop det navn! *(Højt:)* Det er kedeligt nok, jeg skal søge min nevø hos fremmede folk!

Ella.

Men han venter Dem jo slet ikke – De telegraferede jo afbud til ham!

Donna Lucia.

Jeg ved det nok, min pige! – Egentlig *var* jeg jo også forhindret … men jeg længtes sådan efter ham og fik en helt ustyrlig lyst til at overraske ham … *Har* De banket?

Ella *(lytter ved døren)*.

Jo – men det lader ikke til, der er nogen hjemme. Portneren mente jo også, at måske var herrerne i haven!

Donna Lucia.

Jeg har fartet så meget rundt i dag, at jeg virkelig først må hvile mig lidt. Imens kommer der vel nok en eller anden, der kan kalde på min nevø!

Ella.

Hvor her er stemningsfuldt og romantisk mellem disse gamle, ærværdige mure. Så stille og højtideligt … her må man rigtignok kunne studere!

Donna Lucia *(har sat sig)*.

Ja, det er det herlige ved ungdommen: alt hvad *dens* øjne ser på bliver venligt og lyst!

Ella.

Å, så ung jeg er, kender jeg da også til livets skyggesider! – men jeg elsker at drømme … og alt ligger her som i en sælsom, hemmelighedsfuld drømme-tåge!

Donna Lucia.

De er en sød lille pige, men De er lidt overspændt. – For resten ved jeg nok, hvad det er, De går og drømmer om!

Ella.

Da ved jeg det såmænd næppe selv. – Men i dag har jeg så mange underlige tanker, jeg har en fornemmelse af, at jeg i dag må opleve noget uventet og glædeligt!

Donna Lucia.

Nå, det er jo til en vis grad allerede sket: det er i morges lykkedes mig at anbringe Deres fædrenearv så fordelagtigt, at De for fremtiden kan skabe Dem en egen eksistens uden min hjælp!

Ella *(ængstelig hen imod hende)*.

De vil da ikke sende mig bort? – Dem har jeg så meget at takke for, at jeg slet ikke kan tænke mig at skilles fra Dem. Hvad skulle jeg stakkels forældreløse pige ude i verden – uden Deres beskyttelse?

Donna Lucia *(kysser hende på panden)*.

Tror De da jeg, kære Ella, med let hjerte ville skilles fra Dem! – Mit hus og mit hjerte står altid åbent for Dem. Og derfor skal vi også for fremtiden lade alle formaliteter imellem os

fare: kald mig *du* og kald mig *tante* … hvis du da ikke har noget imod det?

Ella *(omfavner hende)*.

Å kære, rare, gode, lille tante!

Donna Lucia.

Men så må jeg også have lov til at spørge dig: hvorfra stammer i grunden din afdøde faders efterladenskab? Han havde jo tabt hele sin formue til spillebanken?

Ella *(forlegen)*.

Fa'er vandt de penge … i kortspil!

Donna Lucia.

Hvornår?

Ella.

Under sin sidste sygdom!

Donna Lucia.

Fra hvem?

Ella.

Fra lord Fancourt Babberley.

Donna Lucia.

Var han også spiller?

Ella.

Nej – han ville kun adsprede fa'er en smule!

Donna Lucia.

Jeg forstår! – – Det var smukt gjort af ham!

Ella.

Ja, ikke sandt, tante! Og skulle vi nogensinde møde lord Babberley, så må jeg nok få lov at give ham de penge tilbage?

Donna Lucia.

Det tror jeg næppe, han vil gå ind på!

Ella.

Hvorfor ikke?

Donna Lucia.

Fordi han har gjort sig så megen umage for at tabe dem!

Ella *(drømmende)*.

Ja – det er sandt! – Han havde så inderlig medlidenhed med stakkels fa'er! – Men hvorfor mon han rejste så pludselig?

Donna Lucia.

Fordi han ikke forstod at læse i dit hjerte. – Det hænder så ofte mændene. Jeg ved det af erfaring!

Ella.

Du *også*? – Å, tante – det må du endelig fortælle mig!

Donna Lucia.

Ja, det er mange år siden – endnu før jeg rejste til Brasilien. Jeg var meget ung, – og han var meget tilbageholden. At han holdt af mig, det vidste jeg; og en aften, på et bal, troede jeg

så sikkert, at han ville erklære sig. Men – han fik dog ikke bragt ordet over sine læber. Den næste dag fik hans regiment over hals og hoved marchordre til Indien – og vi så aldrig hinanden mere!

Ella.

Og du har aldrig elsket nogen anden siden?

Donna Lucia *(smilende)*.

Jeg var den gang akkurat sådan en sværmerisk lille én som du!

Ella.

Sig mig, hvad han hed, tante?

Donna Lucia.

Frank Cherney … *(Studser.)* Er det ikke underligt, at vi netop i dag skal befinde os uden for en Cherneys dør?

Francis *(fra venstre. Har hørt de sidste ord)*.

Cherney? – Undskyld, mine damer, – *mit* navn er Cherney! – Er det mig. De søger, eller min søn?

Donna Lucia *(rejser sig – meget bevæget)*.

Men Gud – – er De? … hedder De …? undskyld jeg spørger, men … kender De en forhenværende løjtnant Frank Cherney?

Francis.

Det er mig selv!

Donna Lucia.

Kender De mig ikke igen?

Francis.

Nej!

Donna Lucia.

Virkelig ikke?

Francis.

Gør mig ondt, – men det er mig virkelig ikke muligt at erindre.

Donna Lucia.

Ja, det er jo rigtignok også snart 25 år siden!

Francis *(overtænkende)*.

25 år?

Donna Lucia *(til **Ella**)*.

Han har glemt mig!

Ella.

Husk på, hvor lang tid!

Francis *(ryster på hovedet)*.

25 år … jeg ved slet ikke, hvor jeg skal søge!

Donna Lucia.

Husker De den dag, De rejste til Indien?

Francis.
Selvfølgelig!

Donna Lucia.
Hvad skete aftenen forinden?

Francis.
På ballet?

Donna Lucia.
Ja!

Francis *(betragter hende et øjeblik opmærksomt, – griber hjerteligt hendes hånd)*.
Lucy! – Ja – det *er* jo Dem! – Først nu skulle vi se hinanden igen. – Nu husker jeg alt som i går. Vi dansede hele natten sammen – og jeg var lige på nippet til at … men det har De naturligvis glemt for længe siden?

Donna Lucia *(smilende)*.
Tror De?

Francis.
Nu kan jeg gerne sige Dem det: jeg havde *kun* den ene tanke at tilstå Dem min kærlighed – men jeg turde ikke. Så skilte skæbnen os ad – i 25 lange år.

Donna Lucia *(smilende)*.
Ja, tiden går!

Francis.

Jeg må forestille Dem min søn. En prægtig dreng. Her bor han. Det vil sige, i dag har han lånt lejligheden ud til sin bedste ven, Charley Wykeham.

Donna Lucia *(opmærksom)*.

Wykeham?

Francis.

Ja, han giver nemlig et lille selskab til ære for sin tante.

Donna Lucia.

Sin tante?

Francis.

Ja – en dame fra Brasilien!

Donna Lucia.

Fra Brasilien?

Francis.

Donna Lucia d'Alvadorez. Jeg skal præsentere Dem for hende.

Ella *(sagte til* ***Donna Lucia****)*.

Men tante – hvad skal det sige?

Donna Lucia *(sagte til* ***Ella****)*.

Sig ikke noget! *(Højt:)* hørte jeg virkelig rigtigt: Donna Lucia d'Alvadorez er allerede kommet?

Francis.

Ja, i morges! – Hun er vist nede i haven! – Kender De den dame?

Donna Lucia.

Kun af navn! *(Afsides:)* Her må stikke et eller andet under!

Francis.

Hvis De ikke har noget imod det, vil jeg meget gerne gøre Dem bekendt med hele selskabet!

Donna Lucia.

Jeg siger tak – jeg er virkelig nysgerrig efter at lære Donna Lucia at kende!

Francis.

Må jeg følge Dem ned i haven, miss Lucy … Undskyld … jeg ved ikke, hvad jeg nu må kalde Dem? …

Donna Lucia.

Missis Thompson!

Ella *(sagte)*.

Men tante!

Donna Lucia *(sagte)*.

Gå ind på det hele! *(Højt:)* Og det er min niece, miss Delahay!

Francis *(bukker)*.

Glæder mig! – Sir Francis Cherney! – Tør jeg bede Dem … *(Peger mod venstre.)*

Donna Lucia.

Tak! – Kom, Ella! *(Ud til venstre.)*

Francis *(idet han følger efter)*.

Hvorfor er det nu ikke Donna Lucia! – Hende havde jeg med glæde friet til! *(ud.)*

*(**Babbs** fra højre, løber over scenen; ud til venstre. **Spettigue** åndeløs efter ham. Ud til venstre.)*

Brasset *(ind. Lægger dug på midterbordet)*.

De to løber nok om kap! – Det må jeg sige … i *den* varme! – Og så kunne jeg ganske tydeligt se Hans Herlighed lordens sorte bukser, da han løftede op; det skulle han dog for resten passe lidt på. For ellers er han da snart opdaget. Ja – jeg er lige glad! – Én gang revner det hele jo dog med et knald! *(Vil til at dække.)*

Niende scene

Brasset. Jack. Kitty.

Jack *(til **Kitty**)*.

Endelig kan vi da tale uforstyrret med hinanden, kære, elskede Kitty!

Kitty *(peger på **Brasset**)*.

Tys!

Jack *(ærgerlig)*.

Hvad vil De nu her, Brasset?

Brasset.

Dække tebordet!

Jack.

Gå Deres vej!

Brasset.

Men De sagde jo selv, at …

Jack.

Ja, siden – om en halv time – jeg vil ikke forstyrres.

Brasset *(mumler)*.

Nej, det er såmænd tydeligt nok!

Jack *(kaster ham dugen over hovedet)*.

Må jeg frabede mig Deres bemærkninger! *(Skubber ham ind i værelset. Hen til **Kitty**.)* Se så – kære, elskede Kitty!

Kitty *(skælmsk)*.

Det har De snart sagt mange gange, Jack!

Jack.

Ja, når De afbryder mig, kommer jeg jo aldrig videre! – Altså: vil De høre, hvad jeg har at sige Dem?

Kitty.

Ja – der er vel ikke andet for!

Jack.

Det er nemlig noget meget alvorligt, som jeg har at sige Dem!

Kitty *(smilende)*.
Det lader til det. De sætter sådan et højtideligt ansigt op.

Jack.
Fa'er har i morges revet mig ud af en illusion. Jeg troede, jeg var rig – nu ved jeg, at jeg i det mindste de første år er henvist til at leve af mit arbejde!

Kitty.
Og det kan De slet ikke tænke Dem muligheden af?

Jack.
Å jo! – Jeg er hverken særlig dum eller særlig doven – jeg har slet ikke bestilt så lidt endda her ved universitetet, selv om jeg også har moret mig ved siden af. Jeg er ikke bange for at arbejde, og når jeg først ved, jeg har nogen og noget at arbejde for, så skal jeg – – ja, jeg vil ikke bande, når De hører på det … men jeg *skal* komme frem!

Kitty.
Det kan jeg lide Dem for, Jack!

Jack.
Men nu er spørgsmålet: vil De vente så længe, Kitty?

Kitty *(forbavset)*.
Vente? – På hvad?

Jack.
Ja, kan De ikke selv gætte det, så er det vist ikke værd, jeg siger det!

Kitty *(eftertænksomt)*.

Hvad mener De egentlig?

Jack.

Nå ja – så lige så godt rent ud: den stilling, jeg må begynde med, bliver naturligvis …

Kitty.

Lille og beskeden!

Jack.

Min lejlighed …

Kitty.

Endnu mindre!

Jack.

Og mine indtægter …

Kitty.

Ganske små!

Jack.

Bifortjeneste …?

Kitty.

Tvivlsom!

Jack.

I stedet for ekvipage …

Kitty.

Sporvogn og omnibus!

Jack.

Ja, *jeg* kan sagtens finde mig i det – når jeg bare turde håbe på Dem … en gang i fremtiden! – Ja, nu ved De, hvordan jeg sidder i det!

Kitty *(smilende)*.

Men De sidder jo slet ikke.

Jack.

Nej, jeg står for Dem som den usselige fyr, jeg er! Og – – det hele er jo i grunden ganske meningsløst! – De er vant til at stille fordringer – De lever i sorgløs luksus – – De … kører ikke i omnibus!

Kitty.

Fy, Jack – kender De mig så dårligt! *(Går til højre og sætter sig.)*

Jack.

Er De vred, Kitty?

Kitty.

Ja, jeg er – – fordi De ikke tror, jeg er en brav pige!

Jack *(tager hendes hånd)*.

Kitty!

Kitty.

Tror De, jeg er bange for at gå i køkkenet og lave en smule mad – for at stoppe et par strømper eller skure et gulv – for at læse hvert ønske ud af øjnene på min lille mand, der gør sig al den flid og bekymring for mig og vort hjem?

Jack.

Å, Kitty – du er en engel!

Kitty.

Nej, jeg er blot en god og fornuftig pige, der holder meget mere af dig end du af mig!

Jack.

Kitty! Kitty! *(Omfavner og kysser hende.)* Du skal se, du skal ikke få lov at vente længe – jeg skal *arbejde*.

Kitty.

Jamen, jeg vil slet ikke vente ... *(Lægger hånden i hans.)* *Vi to* skal arbejde!

Jack.

Nej, nu kan jeg ikke lade være *(Råber højt:)* Hurra! – Kitty – du er storartet!

Kitty.

Men ... min formynder!

Jack.

Jeg løber straks hen til ham.

Kitty.

Det nytter ikke. Han lover dig alt; men han holder ingen ting af det! – Du må få det skriftligt fra ham!

Jack.

Skriftligt! Men hvorfor?

Kitty.

For at han ikke siden kan snakke sig fra det. Jeg kender ham kun alt for godt. Og jeg ved kun ét menneske, der kan få sådan et skriftligt samtykke lokket fra ham.

Jack.

Nå – og det er?

Kitty.

Charleys tante – Donna Lucia!

Jack *(farer tilbage)*.

Hvad siger du! Nej, det går ikke … det er …

Kitty.

Lad du blot mig. Nu går jeg ud til Anny og du henter tanten! –

*(**Jack** vil efter hende og kysse.)*

Kitty *(afværger)*.

Nej – først din tante! *(ud til højre)*.

Jack.

Nu skal jeg naturligvis have *nye* kvaler … Charleys tante – ak! – *det* er min onde ånd!

Tiende scene

Jack. Charley. *(Derpå:)* ***Babbs. Spettigue.***

Charley *(fra venstre)***.**

Jack! Jack! – Hurra! – jeg er så lykkelig, så lykkelig!

Jack.

Det er jo rart for dig!

Charley.

Jeg har fortalt Anny det hele!

Jack.

Om Babbs?

Charley.

Snak, – at jeg *elsker* hende!

Jack.

Nå, ikke andet!

Charley.

Og hun sagde …

Jack.

Tak i lige måde! – Forstår sig!

Charley.

Desværre må vi have hendes onkels samtykke, og det kan kun Donna Lucia udvirke. Anny går og leder efter tante … tante Babbs. – Hvad skal vi gøre ved det?

Jack.

Bare rolig – koldt vand i blodet! – Vi kommer til at … det er dog også en satans historie!

*(**Babbs** løber gennem buen til venstre og gemmer sig).*

***Spettigue** bag efter ham – ser **Jack** og **Charley** – spiller den uskyldige – ud til højre).*

***Charley** og **Jack** henter **Babbs** frem fra hans skjul, og går frem med ham.*

Charley.

Din ulykkesfugl! – Du bestiller ikke andet end at bringe os fra den ene græsselige forlegenhed i den anden!

Babbs.

Så? – Skal jeg nu oven i købet tage imod bebrejdelser! – I skulle bare vide, hvad jeg må finde mig i! – Den gamle hankat hvisker mig ting i øret, som …

Jack.

*Hvad*fornoget?

Babbs.

Han ville … *(Med et blik på **Charley**:)* Nej – han er alt for ung … sådan noget har han ikke godt af at høre! *(Hvisker **Jack** i øret.)*

Jack.

Å – ikke andet!

Babbs.

Ja – ja! – for en anstændig dame er det dog højst pinligt!

Charley *(heftigt)*.

Lad os holde op! – der er jo ikke sund sans i det længere! – Det bliver skandale! – Jeg *kan* ikke mere!

Babbs.

Det siger jeg også! – Jeg kan ikke holde det ud af tørst … og *(tager sig til livet)* så klemmer det mig! … I skulle bare prøve!

Jack *(hen til **Charley**)*.

Det kunne meget godt gå alt sammen, når bare den slyngel dér ville opføre sig – lidt fornuftigt!

Charley.

Men det *kan* han jo ikke. Det er han for *dum* til … eller også lader han bare … han har jo ikke begreb om, hvordan en dame opfører sig! …

Jack.

Nej – tingen er, han tænker bare på sin egen fornøjelse – og bryder sig pokker om han ødelægger hele historien for os!

*(**Babbs** lytter efter deres bebrejdelser. Nikker stiltiende – og giver sig ganske roligt til at klæde sig af under det følgende.)*

Charley.

Hvorfor bad vi dog ikke også Freddy Peel!

Jack.

Han havde i hvert fald ikke begået sådan nogle dumheder!

*(**Babbs** tager skørterne af.)*

Charley.
Nej, Babbs er egoist!

Jack.
Han er et æsel, er han!

Charley.
Kan han skade sine venner, så gør han det – men *hjælpe* dem! ...

Jack.
Jeg kunne gerne myrde ham!

*(**Babbs** tager klokken af.)*

Charley *(opdager, hvad* **Babbs** *har for – med et højt udråb)*.
Jack – hvad giver du mig! – se! Nu hører dog alting op!

*(**Babbs** giver sig til at løbe, – de indhenter ham, trækker ham frem og skynder sig at give ham skørter og klokke på igen. Da de omtrent er færdige kommer **Spettigue** fra højre. **Charley** og **Jack** stiller sig foran **Babbs** for at skjule ham.)*

Spettigue.
Å, mr. Cherney! – Har De ikke set vor fælles veninde, Donna Lucia!

Jack *(peger til venstre)*.
Jo – hun gik lige ud i haven!

Spettigue.
Tak skal De have! *(Ud til venstre)*.

*(**Babbs** bliver nu klædt færdig på.)*

Jack.

Men menneske! – Vil du da ødelægge os i bund og grund!

Babbs.

Lad mig være! – Jeg vil ikke lege med mere!

Jack.

Der er ingen, der spørger, hvad du vil … Du *skal*! – Du må få mister Spettigue i godt humør, ellers er alting tabt!

Charley.

Vi ville gerne give vort liv, hvis det drejede sig om *din* kærlighed!

Jack.

Og så vil dit utaknemmelige skarn forlade os i det afgørende øjeblik!

Babbs.

Skrig ikke sådan op! – *(Sukker.)* Jeg *finder* mig jo i det alt sammen! Hvordan sidder det bag på?

Jack.

Pas på – dér kommer damerne!

Ellevte scene

De forrige. Kitty. Anny *(fra højre)*.

Kitty.

Å – Donna Lucia! *(Til **Jack**:)* Jack! Din fa'r er i haven med to fremmede damer. Sørg for, at han ikke forstyrrer os! *(Til **Babbs**:)* Anny og jeg har noget vigtigt at tale med Dem om.

Kitty.

De vil nok tage Dem en smule af os – ikke?

Babbs.

Jeg vil gøre alt for jer, småpiger!

*(**Anny** stiller en stol til rette for ham.)*

Kitty.

Vi betragter Dem også som vores gode engel! *(Sagte til **Jack**:)* Men så *gå* dog!

Anny *(til* **Charley).**

Lad os være alene, Charley!

Babbs *(halvhøjt)*.

Farvel, mine herrer! Hørte I, jeg er deres gode engel! *(Sætter sig.)*

*(**Jack** og **Charley** ud til venstre.)*

*(**Kitty** og **Anny** knæler til højre og venstre for **Babbs**.)*

Babbs.

Nå, hvad har I så på hjerte, børn?

Kitty.

Som De ved, er mister Spettigue min formynder! Men nu har fader i sit testamente bestemt, at jeg mister det meste af min

formue, hvis jeg går hen og gifter mig imod min formynders vilje!

Kitty.

Og da nu Jack og Kitty ikke kan leve uden hinanden og Jack har mistet sine penge …

Kitty.

Og må indrette sig i al tarvelighed …

Anny.

Og Kitty jo før jo hellere vil giftes med ham!

Kitty *(undselig)*.

Men Anny dog, hvor kan du sige sådan!

Babbs.

Ja, Anny, sådant noget siger en ung pige ikke! – Nå, Kitty!

Kitty.

Ja, det er blot, at Charley og Anny, de er *også* blevet enige, det vil sige, hvis De da ikke har noget imod det!

Babbs.

For min skyld må I gerne holde bryllup, om det så var i dag!

Kitty.

Å, kære, søde tante!

Kitty.

De er virkelig en engel! *(Omfavner og kysser ham.)*

*(**Jack** og **Charley** viser sig. De rømmer sig. **Kitty** og **Anny** går mod baggrunden. **Jack** og **Charley** støder til **Babbs**.)*

Kitty *(til* **Jack).**

Men, herregud! Hvorfor kan du ikke lade os være alene!

Kitty.

Nu var vi netop så godt i gang!

Babbs.

Det er lidt upassende af Dem, mine herrer, – når nu vi tre damer ønsker at være for os selv!

Charley *(til* **Jack***)*.

Det *finder* jeg mig ikke længere i!

Jack.

Lad bare mig! – Sig til Brasset, han skal bringe teen, så henter jeg imens hele selskabet. *(**Charley** ind i værelset.)*. Den uanstændige tête-à-tête skal jeg dog nok forpurre! *(Ud til venstre.)*

Kitty *(knæler igen sammen med* **Anny).**

Hvor var det nu vi slap?

Babbs.

Det var: at I begge to er forliebte og gerne vil giftes så snart som muligt!

Kitty.

Ak ja!

Kitty.
Men dertil mangler vi onkels samtykke!

Kitty.
Og derfor må De nu være vores frelsende engel og sørge for den!

Babbs.
For jer begge to?

Kitty.
Med Anny går det let nok, når De, som Charleys tante, siger Ja –

Kitty.
Så har onkel såmænd ikke noget at indvende!

Babbs.
Ja, *min* velsignelse har I!

Kitty.
De er så kær! Lige fra det allerførste øjeblik kunne jeg så forfærdelig godt lide Dem – jeg ved ikke, hvori det ligger, men …

Babbs *(klapper hende stille)***.**
Hvor kan man sige nej til sådant et nydeligt lille lam. Ved I hvad, – jeg vil selv være brudepige!

Anny *(taknemmelig)***.**
Næ – tak!

Kitty.

Men hvad bliver der af mig?

Babbs.

Det er sandt – det var dette testamente!

Kitty.

De må se at få min formynder til at give Dem sit samtykke skriftligt *(lader som om hun skriver i hans hånd).*

Babbs *(efteraber det)*.

Nå, sådan … skriftligt skulle det være!

Kitty.

Ja – på et stort stykke papir – med hans egenhændige underskrift!

Babbs.

Jamen *jeg* har jo slet ingen indflydelse på den formynder!

Kitty.

Å – De er så klog!

Babbs.

Og så rig!

Kitty.

Ja, og for onkel er det netop hovedsagen!

Kitty.

Når De bare vil, siger han såmænd ikke nej!

Kitty.

Men det må afgøres i dag – for i morgen skal vi til Skotland!

Babbs *(omfavner dem)*.

Vil I rejse fra mig! – Nej, det får I ikke lov til!

Kitty.

De er vort eneste håb!

Kitty.

De har måske også nok selv en gang været forelsket!

Babbs.

Mange gange!

Kitty.

Så må De også kunne forstå os!

Kitty.

Og vil ikke længere nægte at skaffe os det samtykke!

Anny *(omfavner ham)*.

Kære, søde tante – sig "Ja"!

Babbs.

Jeg *kan* jo ikke andet!

Kitty.

Det vidste jeg nok! – Nu går vi hen og siger mister Spettigue besked og glem så ikke at jeg ... jeg må have det skriftligt!

(Begge ud til højre.)

Tolvte scene

Babbs. Brasset. *(Derpå:)* ***Spettigue. Donna Lucia. Charley. Kitty. Anny. Jack. Ella. Francis.***

*(**Brasset** kommer ud fra værelset, – dækker bordet).*

Babbs.

Å, Brasset – gudskelov De kom – skaf mig en cognac – men hurtigt! – og en stor! … *(Ser **Spettigue**:)* Nej, ikke nu … der kommer min plageånd! *(**Brasset** ud.)*

Spettigue *(fra venstre)*.

Donna Lucia! Deres nevø sagde, De havde spurgt efter mig? *(Sætter sin hat på stolen ved bordet.)* Endelig er mig da øjeblikket gunstigt … *(Hen imod **Babbs**.)* Når De vidste, hvor jeg har …

*(**Brasset** ind – hen imod midterbordet, sætter et glas cognac på det. **Spettigue** ser det, – og drikker det.)*

Donna Lucia *(fra venstre)*.

Mister Spettigue! – Å, mr. Spettigue, vil De ikke præsentere mig for den dame?

Spettigue *(afsides)*.

Nej, det er til at fortvivle over! *(Højt:)* Selvfølgelig – med fornøjelse! – Donna Lucia d'Alvadorez – Missis Thompson!

Babbs.

Glæder mig … Jeg er Charleys tante fra Brasilien, hvor aberne kommer fra!

Spettigue *(afsides)*.

At man dog aldrig kan få et øjebliks ro! *(Mod venstre.)*

Donna Lucia.

Glæder også mig! – Jeg har længe ønsket at gøre Deres bekendtskab, – jeg var nemlig en meget intim veninde af Deres salige mand!

*(**Babbs** bliver forfærdelig forskrækket og vil løbe ud til højre.)*

*(**Charley** træder ham i vejen.)*

Donna Lucia *(vender sig til **Spettigue**)*.

Er det ikke et mærkeligt sammentræf? Jeg kendte Don Pedro meget nøje!

Charley *(tager **Babbs** til side)*.

Hvad er der i vejen, Babbs?

Babbs *(peger forskrækket på **Lucia**)*.

Hun har været en intim veninde af min salig mand!

Kitty *og* **Anny** *(fra højre. Hen til **Babbs**)*.

Hvad er der?

Babbs.

Å børn! Børn! – Det er en salig veninde af min intime mand!

Jack *(fra venstre hurtigt hen til **Babbs**)*.

Hvordan går det?

Babbs.

Rædsomt. – Hun er en intim veninde til min salig mand!

Jack.

Så for pokker!

*(**Brasset** bringer teservicet, som han stiller på bordet.)*

Charley.

Hvad nu!

Jack.

Bare fræk! – Der har vi teen! *(Tager **Babbs** galant ved hånden og fører ham hen til bordet.)* Donna Lucia – vil De gøre os den ære at skænke teen?

Babbs *(gratiøs)*.

Det er mig en kær pligt at være værtinde!

*(**Anny** og **Kitty** mod højre.)*

Spettigue *(mod venstre, afsides)*.

Nu er den tête-à-tête spoleret – – sikken et uheld jeg sidder i!

*(**Babbs** hælder i sin forvirring te i **Spettigue**s hat – **Lucia** ser det – gør tegn til **Charley** og **Jack**, der styrter hen til **Babbs** og gør ham opmærksom på det. **Babbs** skænker så teen i kopperne.)*

*(**Kitty** bringer **Spettigue** en kop te.)*

Donna Lucia *(til **Babbs**)*.

De er vel lige kommet til England, Donna Lucia?

Jack *(sagte til **Babbs**)*.

Tal om noget andet!

Babbs *(stadig meget forvirret. Højt)*.

Tal om noget andet!

Jack.

Æsel! *(Sufflerer:)* Spørg om hun vil have sukker og fløde!

Babbs *(til **Donna Lucia**)*.

Vil hun have sukker og fløde?

Spettigue *(hen til bordet med kop i hånden.)*

Jeg vil gerne have meget sukker i, Donna Lucia!

*(**Babbs** hælder fløde i **Spettigue**s hat).*

Spettigue *(ser teen i sin hat – holder den i vejret)*.

Hvad i alverden er det?

Babbs *(river hatten fra ham og hælder teen fra den op i kanden)*.

Å – om forladelse!

Donna Lucia *(for sig selv)*.

Og den konfuse person har min nevø udgivet for mig!

Spettigue *(afsides)*.

Hun er forvirret – men det er gode tegn! – Bare jeg kunne aftale et par ord med hende!

Lucia *(til **Babbs**)*.

Don Pedro var vel allerede døv, da De blev gift med ham, Donna Lucia?

Babbs.

Jo – det er rigtigt – den gang var han allerede død – for længe siden!

Spettigue *(afsides)*.

Jeg har det! – Jeg beder dem alle til middag – så finder jeg nok en lejlighed ... *(højt)* Mine damer og herrer! – må det være mig tilladt at gøre Dem et forslag!

Babbs *(henrykt – råber:)*

Hør! – Hør!

*(**Jack** holder ham for munden.)*

Spettigue.

Jeg må forudskikke den bemærkning, at jeg ikke kan acceptere noget afslag –

*(**Francis** kommer ind.)*

Brasset *(gennem porten, melder:)*.

Mister Spettigue! Deres vogn er der!

Spettigue.

Den kommer lige til pas! – Altså, mine damer og herrer: jeg beder Dem bevise mig og mit beskedne hus den ære at være mine gæster til en lille middag i al tarvelighed!

*(**Babbs** vil råbe: Hør! **Jack** og **Charley** holder ham for munden.)*

Kitty.

Kære onkel! – det var en udmærket idé!

Kitty *(til **Anny**)*.

Så kan vi allerbedst få det hele i orden!

Spettigue *(til **Babbs**)*.

Donna Lucia! – Tør jeg tilbyde Dem en plads i min vogn? – Nej, – ingen indvendinger! – og missis Thompson? … i lige måde?

Donna Lucia.

Men jeg har jo også min niece med – miss Delahay!

Spettigue.

De er selvfølgelig alle velkomne!

Babbs *(meget ophidset – højt)*.

Hvem var det, De sagde? – Miss Delahay?

Ella *(fra baggrunden til venstre hurtigt frem)*.

Jeg kan ikke tage fejl – det var hans stemme – det må være ham!

Babbs *(mod **Ella**, genkender hende)*.

Hvad! –

Ella *(standser skuffet)*.

Jeg drømmer blot – som altid!

***Babbs** tager – for at hun ikke skal kende ham – skørterne over hovedet og falder om i **Spettigue**s arme. **Jack** knæler ned ved siden af ham og trækker skørterne ned igen, for at man ikke skal se hans benklæder. Gruppe.*

(Tæppet falder.)

Tredje akt

*Elegant dagligstue hos **Spettigue**. Åben baggrund med portierer, der fører ud til haven, som ligger i eftersommer-aftens måneskin. Døre til højre og venstre. Opretstående klaver til venstre – fritstående. På begge sider små borde og lave stole. Til højre sofa. Tændte lamper og lysekrone.*

Første scene

Brasset. En tjener. *(Siden:)* ***Babbs.***

Brasset *(lytter ved døren til højre)*.

Nå – det er såmænd et lystigt selskab – de morer sig! – Nu må de da snart være færdige med den middag – men så skal de have kaffe herinde! – Det er storartet som Hans Herlighed lorden nu kan spille dame – lady fra top til tå – der kan man se, hvad øvelsen gør! – Nu er der såmænd ingen fare for, han bliver opdaget. – Det er de alle sammen også alt for – omtågede til! – I al anstændighed – forstår sig! Men hvad de har drukket af champagne til den middag derinde – Gud fader bevares! – Det må jeg sige er al ære værd! – Dem tror jeg ikke en gang, jeg kunne hamle op med!

Tjener *(fra venstre, med en tændt lampe, som han sætter på klaveret)*.

Hvad bestiller De i grunden her?

Brasset.

Jo ser De, jeg er jo – så at sige – egentlig i den højere videnskabs tjeneste, men da min herre og Deres herre

udtalte ønske i så henseende, så har jeg for denne ene aftens skyld nedladt mig til at følge med herhen og hjælpe Dem lidt til rette med de mange, uventede gæster – en slags overopsyn, forstår De nok!

Tjener.

Man mærker, hvad det er for folk, De er vant til at omgås. – Herregud! – nogle sølle studenter! Det var også et herskab at vælge sig!

(Stærk latter bag scenen til højre.)

Brasset *(lytter)*.

Gud ved, hvad de nu ler så forfærdeligt af? – Det er naturligvis Hans Herlighed, lorden! – Jeg gad vidst, hvornår han vil klæde sig om! – Jeg har måttet tage hans rigtige klæder med herhen for det tilfældes skyld, han skulle kompromittere sig alt for galt som dame! *(Går hen til midten)*.

Babbs *(Hurtigt fra højre, meget ærgerlig)*.

Nej, nu bliver det mig for broget! – Brasset, – skynd Dem og hent mig en vogn! Jeg vil hjem! *(Til midten)*.

Brasset.

Meget vel! *(Ud)*.

Anden scene

Babbs. Jack. Charley. *(Siden)* ***Donna Lucia*** *(bag scenen)*.

*(**Jack** og **Charley** fra højre, griber **Babbs** og fører ham frem)*.

Jack.

Er det nu igen en manér at opføre sig på? Hvor kan det falde dig ind at løbe sådan fra bordet – lige med ét!

Charley.

Og hvorfor er du ikke venligere mod mister Spettigue?

Jack.

Ja – er *det* en måde for Charleys tante at opføre sig på! Man skulle tro, du var vaskekone!

Babbs.

Gener jer endelig ikke! Er jeg ikke også fuld? Døddrukken?

Jack.

Hør nu, Babbs – det kan jo dog ikke blive ved at gå sådan!

Charley.

Har du ikke lovet damerne at virke for dem?

Babbs.

Jamen, da havde jeg endnu ikke set hende!

Jack.

Hvad for en hende?

Babbs.

Den yndige, søde pige!

Charley.

Hvad for en sød pige?

Babbs.

Miss Delahay!

Jack.

Å – missis Thompsons niece!

Charley.

Hvad er der med hende?

Babbs.

Men herregud, det er jo den samme søde pige, som jeg lærte at kende i Monte Carlo.

Jack.

Hende du fortalte os om i morges?

Charley.

Med faderen … og kortene?

Babbs.

Javist! Javist! – Det har været missis Thompson, der rejste bort med hende. Og nu går jeg også! Farvel! *(Løber omkring klaveret).*

Jack.

Hold på ham, Charley, stop ham!

*(**Charley** træder i vejen for **Babbs.** Begge bringer ham frem igen.)*

Babbs *(råber)*.

Slip mig! Hører I! Jeg vil hjem! Jeg kan ikke holde det ud mer i de skørter!

Jack.

Men så vær dog fornuftig!

Babbs.

Det kan jeg ikke! Jeg er idiot! Det har I jo sagt mig hundrede gange i dag!

Charley.

Men så råb dog ikke sådan op!

Babbs.

Det er ikke mig, der råber! – Det er min sjæl, mit hjerte, mit liv, hele mit inderste, der råber … råber hendes navn – å! – Ella! Ella! Ella! Ella!

Jack.

Du er da vel aldrig forelsket?

Babbs.

Jeg ikke? Hvad skulle jeg ellers være! Jeg er meget mer forelsket end begge I to tilsammen! Og det siger jeg jer: jeg vil kaste mig for hendes fødder, jeg vil hviske hende de ømmeste ting i øret!

Charley *(mod venstre til døren)***.**

Og det skriger du op i vilden sky!

Jack.

Han er jo bindegal!

Babbs.

Det er jeg! Der er ikke det menneskelige væsen på hele jordkloden, der er så ravruskende gal og sådan en idiot, som jeg! Jeg har i al evighed ødelagt alle kvinders rygte! *(Sparker til skørterne, stormer hen i baggrunden, smider sig på en stol med benene op på en anden.)*

Jack *(hen til* ***Charley*** *mod højre)***.**

Ham er der ikke noget at stille op med! – Lad os lade ham løbe!

Babbs *(stormer igen frem)***.**

Må jeg for eftertiden have mig alvorlig frabedt, at jeres unge damer løber og omfavner mig og kysser mig. Det morer mig ikke mer! *(Stormer mod baggrunden).*

Charley.

Han er aldeles utilregnelig.

Jack.

Lad os putte ham i en vogn og sende ham hjem.

Babbs *(igen frem)***.**

Og du, Jack, vil du hilse miss Verdun fra mig, det gør mig ondt, men hun må ikke længere gøre sig nogen forhåbninger.

Jack *(jaloux)***.**

Hvad har du for med miss Verdun? *(Griber ham i kraven.)* Tilstå! dit kvindelige uhyre!

Babbs *(gør sig fri)*.

Vås! Jeg har jo lovet hende at skaffe hendes formynders samtykke! Skriftligt! Fordi I to hjælpeløse skabninger ikke kan klare jer selv! Sikke nogle pattebørn!

Charley *(lytter ængstelig ved døren)*.

Nu rejser de sig. Der kommer nogen!

Jack *(griber **Babbs**, trykker ham ned i sofaen)*.

Dy dig nu! – Sæt sig! – Ikke et kny!

*(Begge sætter sig til højre og venstre ved siden af **Babbs** og sætter så uskyldige ansigter op som muligt.)*

Donna Lucia *(bag scenen til højre)*.

Lad os gå ind i havestuen! Kom, min pige!

*(Ind med **Ella**.)*

Tredje scene

De forrige. Donna Lucia. Ella. *(Siden:)* ***Anny. Kitty.*** *(Derpå:)* ***Brasset.***

Donna Lucia *(hen til højre)*.

Nå, mister Wykeham, hvordan har Deres tante det?

Ella.

Hun gik så pludseligt, – er hun ikke rask?

*(**Donna Lucia** giver hende en af de bekendte engelske glaskrukker med lavendel-salt)*.

Charley *(forlegen)*.

Å – tante havde det ikke rigtig godt ved bordet. Der var så varmt i spisestuen.

Donna Lucia.

Varmt! – Vi andre havde det endda meget køligt!

Jack.

Charley mente også, der var for koldt! – Hans tante er jo vant til megen varme – ovre fra Brasilien!

Ella.

Tante har altid "lavendel-salt" hos sig – vil De ikke prøve? Det er netop så udmærket for sådan noget!

Jack.

Mange tak! – gerne! – Donna Lucia lider meget af nervøse anfald – sådan med ansigts-trækninger! – Ikke sandt, Charley? *(Holder imens lugtekrukken op for næsen af **Babbs**, der skærer nogle gruelige grimasser.)*

*(**Kitty** og **Anny** kommer fra højre.)*

Kitty.

Er det bedre med Donna Lucia?

Kitty.

Hun ser virkelig helt angrebet ud!

*(**Lucia** og **Ella** har sat sig til venstre.)*

Ella.

Mister Cherney mener, det er nerve-trækninger!

Kitty *(til **Jack**)*.

Vil De ikke gå ind og sige mister Spettigue besked, han er meget ulykkelig – *(Tager krukken fra **Jack**.)* Sig til ham, at Donna Lucia trænger blot til lidt ro!

Kitty.

I sådan et tilfælde et det bedre, vi damer får lov at blive lidt alene for os selv!

*(**Anny** og **Kitty** til midten. **Jack** og **Charley** ud til højre.)*

Babbs *(ser ængsteligt efter **Jack** og **Charley**)*.

Så! nu går de – og lader mig hjælpeløse skabning alene igen! *(Kort pause. Fikserer de to damegrupper.)* Jeg gad nok vide, hvad de taler om! – I det hele taget har jeg ikke begreb om, hvad damer tager sig til, når de er alene – for sig selv!

*(**Brasset** fra venstre. Serverer kaffe.)*

Ella.

Hvem *kan* dog denne hemmelighedsfulde dame være?

Donna Lucia.

En eller anden person, som min nevø har fået fat på, da jeg telegraferede afbud!

Ella.

Egentlig er det dog meget elskværdigt af hende, at hun har hjulpet din nevø ud af forlegenheden. Vil du ikke tale lidt

med hende? Jeg kan så godt lide hendes stemme. Den minder mig så mærkværdigt om lykkelige dage!

Donna Lucia.

Jeg kunne nok have lyst til at forhøre hende lidt, hvis jeg ikke var så forbitret over, at Charley udgiver sådan en karikatur for sin tante! – Det er jo fornærmende!

(Herrerne ler stærkt bag scenen.)

Babbs.

Hør bare, hvor de morer sig derinde! *(Sagte til **Brasset**)* De fortæller naturligvis historier!

*(**Brasset** hvisker ham noget i øret.)*

Babbs.

Haha – ja, *den* er god! Men jeg kan en ny, der er bedre endnu, jeg skulle bare være der. *(Ny latter)* Ja, de kan sagtens!

*(**Brasset** ud.)*

Donna Lucia.

Det kan nok være, vore herrer er lystige!

Kitty.

Det er herrerne altid, når de er alene!

Kitty.

Damerne forstår ikke at more sig så godt for sig selv.

Donna Lucia.

Å, jeg kan også godt fortælle historier! *(**Babbs** farer forskrækket sammen.)* Jeg kan mange fra Brasilien – også om Don Pedro!

Babbs *(afsides)*.

Tænkte jeg det ikke nok, nu skal vi igen ud på den glidebane! *(Højt:)* Er der ingen, der vil spille lidt?

Kitty.

Å nej lad os hellere få en historie, en rigtig morsom!

Kitty.

Å ja, missis Thompson – fortæl os en om Don Pedro.

Donna Lucia.

Vil De ikke hellere henvende Dem direkte til Donna Lucia?

Babbs *(forfærdet)*.

Hvorfor netop til mig?

Donna Lucia.

Ih – Don Pedro d'Alvadorez var jo dog Deres mand!

Babbs.

Nå ja! – det var han … i høj grad! – Men hans historier bad jeg mig fritaget for, det var ikke noget for mine høviske øren!

Ella.

Var han så slem, tante?

Donna Lucia.

Tværtimod, han var en meget elskværdig herre, og hvis Donna Lucia tillader det …

Kitty *(til* ***Babbs****)***.**

De har da ikke noget imod, missis Thompson fortæller om Deres afdøde hr. gemal?

Babbs *(resigneret)***.**

Nej gudbevares – når det ikke kan være andet – så … i Guds navn!

Donna Lucia.

Altså, som jeg allerede sagde Dem, Don Pedro var den elskværdigste og godmodigste mand af verden. En dag overraskede han nede i vinkælderen en af sine tjenere – han var så drukken, at han slet ikke kendte ham.

Babbs.

Var Don Pedro? – Ja, tænkte jeg det ikke nok.

Donna Lucia.

Ih nej, – *tjeneren* var drukken, – selvfølgelig!

Babbs.

Nå, det var tjeneren!

Donna Lucia.

Don Pedro drak overhovedet aldrig en dråbe … deri ligger jo netop det morsomme ved historien!

Babbs.

Nå ja, nu forstår jeg!

Donna Lucia.

Don Pedro rystede på hovedet og sagde til manden: "Hvad tror De nu Don Pedro ville sige, hvis han så Dem i den tilstand?"

Babbs.

Mig?

Kitty *og* **Anny** *(leende)*.

Nej, tjeneren naturligvis!

Babbs.

Ja tjeneren, naturligvis!

Donna Lucia.

Men så svarede tjeneren – og det er jo netop det komiske ...

Babbs *(afbryder)*.

Ja, det var komisk! *(Ler overstadigt:)* Hahaha!

Kitty.

Men der er da ikke noget at le ad endnu!

Anny *(i munden på **Kitty**)*.

Men den er jo ikke færdig endnu!

Donna Lucia.

Altså, tjeneren svarede: "Hvad bryder jeg mig om Don Pedro! Han går jo altid omkring med en lille en på!"

(Damerne ler.)

Babbs.

Ja, ved De hvad! – Det kan hænde for den bedste! Det er såmænd ikke længere siden end i forgårs … *(Ser at damerne ler.)* Nå, – så det var det morsomme … *(Ler.)* Hahaha – forfærdelig morsomt … *(Drikker, får kaffen forkert i halsen.)* Hvad hed den mageløse tjener?

Donna Lucia.

Det må De da bedst vide; det var Don Pedros yndlingshistorie, som han evig og altid fortalte. Kan De ikke huske den?

Babbs.

Jo, nu De siger det! – Dengang syntes jeg også, den var så forfærdelig morsom, det var blot pointen, jeg havde glemt! – Men nu skal jeg fortælle Dem en historie … om en gartnerkarl … *(Betænker sig.)* Nej … det er dog vist ikke værd … skal vi ikke hellere musicere lidt? – Å, miss Kitty, – De spiller vist så udmærket!

Kitty *(går til klaveret)***.**

Nej – jeg øver mig aldrig mere … men Anny, – du kan jo synge en sang!

Kitty.

Å nej, jeg er så forkølet!

Donna Lucia *(til **Babbs**)*.

Men De? … De har vist en udmærket stemme, vil De ikke synge lidt?

Babbs.

Jeg? – Synge?

Donna Lucia.

Ja – en af de brasilianske folkesange, som Don Pedro holdt så meget af!

Babbs *(afsides)*.

Hun tager livet af mig med den Don Pedro! *(Højt:)* Jeg har haft en god stemme, men den mistede jeg, da jeg … havde kopper!

Donna Lucia *(til **Ella**)*.

Så? – Nu skal jeg også have haft kopper!

Babbs.

Det er såmænd snart 50 år siden!

Donna Lucia *(til **Ella**)*.

Hun gør mig da ikke yngre end jeg er!

Babbs.

Men lidt klaver kan jeg spille! *(Rejser sig, afsides:)* Det var en god idé! Når jeg spiller, behøver jeg da ikke at snakke! *(Sætter sig ved klaveret)*.

Kitty (*bag ved **Babbs** ved klaveret)*.

Det er virkelig meget elskværdigt af Dem!

Kitty.

Å, spil noget rigtig sværmerisk, stemningsfuldt noget!

Babbs.

Noget rørende vil De ha'e? – Ja, jeg kan nu ikke så mange …

(Spiller: Tarata-bum-di-æ! – Spiller under hele den følgende scene – danse osv.)

Spettigue *(bag ved scenen)***.**

Skal vi ikke gå ind til damerne, nu spiller de derinde!

Kitty *(til* ***Babbs****)***.**

Nu kommer herrerne herind; glem ikke at bede min formynder om hans samtykke – men skriftligt!

Babbs.

Ved det nok!

Kitty *(til* ***Anny****)***.**

Vi må se at få dem alle sammen ud i haven, for at Charleys tante kan komme til at tale alene med mister Spettigue!

Fjerde scene

De forrige. Spettigue. Francis. Jack. Charley. Brasset.

Spettigue.

Å, Brasset! – sæt cigarerne her ind – det vil sige, hvis damerne tillader?

Babbs *(afbryder spillet)*.

En cigar ... ja, det skal gøre godt ... Hvad det var, jeg ville sige ... det er så godt, så udmærket imod myg! Ryg De blot, mine herrer ... gener Dem endelig ikke! *(Spiller videre).*

Spettigue.

Jeg må endelig tale med hende under fire øjne! *(Højt:)* Hvad det dog er for en dejlig aften. Herrerne skulle tage cigarerne med ud i haven. Sikken et måneskin!

Kitty.

Å ja, skal vi ikke gå ud i haven, vil du ikke med, Anny?

Kitty.

Forfærdelig gerne! – Herrerne går måske også med? *(Snakker med herrerne.)*

*(**Brasset** sætter cigarer og et tændt lys på et lille bord).*

Spettigue *(står bag klaveret og låner øjne til Babbs)*.

Hvor De spiller, Donna Lucia! – *(Til **Charley**:)* Mister Wykeham, hvor jeg misunder Dem sådan en tante!

Charley *(forglemmende sig)*.

Den tante! *(Stønner.)* Ork ja, ja, ja!

Jack *(støder til ham)*.

Støn dog ikke sådan, menneske! *(til **Spettigue**)*. De er vist meget musikalsk, mr. Spettigue?

Spettigue *(ser forlibt på **Babbs** – trækker på det)*.

Nå–å ...! Endnu ikke! – Men jeg håber snart at blive det!

Babbs *(afsides)*.

Bare ikke øjnene ruller ud af hovedet på ham!

Jack *(til **Francis**)*.

Nå, papa! Hvad synes du så om min Kitty?

Francis.

Hun gør dig ære, min dreng, men ... det bliver småt for jer i begyndelsen!

Jack.

Det gør ikke noget. Vi vasker selv gulv!

*(**Francis** hen til **Lucia** og **Ella**).*

Kitty *(ved klaveret, til **Babbs**)*.

Glem endelig ikke: skriftligt! *(til **Anny**)* Gå nu ud i haven med Charley! *(går hen til **Jack**, sætter sig i sofaen)*.

Spettigue *(til **Babbs**)*.

Når De vidste, hvor det trykker og piner mig.

Babbs.

Fordi De ikke har holdt Deres ord? De ville jo give mig det skriftligt!

Spettigue.

Skriftligt? – Nå ja, det er sandt! *(ømt)* Men det må vi først tale om under fire øjne!

Anny *(til Charley)*.

Hvad er det for et alvorligt ansigt? – Hvad er der i vejen?

Charley.

Jeg tænker blot på vor fremtid. På min tante!

Kitty.

Lad os tale om det ude i haven – kom! *(ud med ham.)*

Babbs *(til **Spettigue**)*.

Hvis De ikke giver mig det skriftligt, taler jeg ikke et ord mere med Dem!

Jack *(til **Kitty**)*.

Jeg har fortalt hemmeligheden til fa'er!

Kitty.

Nå?

Jack.

Han er *også* helt væk i dig!

Kitty.

Så har faderen lige så god en smag som sønnen! Kom – ud i haven!

Spettigue.

Nå, missis Thompson, hvad siger De til en lille tur i haven? Måske sir Francis vil gøre damerne selskab? *(Byder **Jack** cigarer.)* Værsgod, her er cigarer! – Man snakker så storartet med

sådan en cigar i munden – sådan ude i en have … sådan i måneskin!

Kitty *(til **Babbs**)*.
Glem ikke: skriftligt!

Babbs.
Jeg ved det!

Kitty *(kysser ham)*.
De er forfærdelig sød, er De!

Jack *(skinsyg)*.
Kitty!

(Begge ud i midten).

Babbs *(afsides)*.
Jeg er vis på, ingen tante i verden bliver kysset så meget som jeg! Der må dog være noget – jeg ved ikke hvad … ligesom fluer og sukker!

Francis *(til **Donna Lucia**)*.
Skal vi også følge de andres eksempel?

Donna Lucia.
Gerne! – De to kan jo næsten ikke vente, til de bliver alene!

Francis *(leende)*.
Den fornøjelse misunder jeg ham såmænd ikke!

*(Han byder **Ella** og **Donna Lucia** armen – alle ud.)*

*(**Babbs** afbryder sit spil med to akkorder og gemmer sig bag klaveret.)*

Femte scene

Spettigue. Babbs.

Spettigue *(har set efter de andre)***.**

Endelig fik jeg dem afsted – Lucia! min Lucia! – Vi er alene! *(Ser ikke **Babbs** ved klaveret.)* Men hvor er hun blevet af?

Babbs *(hovedet synligt)***.**

Kuk–kuk!

Spettigue *(opdager ham)***.**

Nej, se blot – den lille skælmsmester – hun vil drille mig. *(Går til højre omkring klaveret.)*

Babbs *(frem til venstre)***.**

Herregud, at man nu på sine gamle dage skal lege tagfat med den skrækkelige dromedar!

Spettigue.

Hvorfor er De bange for mig?

Babbs.

Jeg er aldeles ikke bange, jeg er vred på Dem!

Spettigue.

Lucia, De sønderriver mit hjerte! Hvad har jeg gjort Dem?

Babbs.

Dem kan man jo aldeles ikke stole på! Hvor er papiret med Deres underskrift?

Spettigue *(ærgerlig)*.

Å det – det haster da ikke sådan! *(Hen imod ham.* ***Babbs*** *løber omkring klaveret, han efter ham.)* Først kommer da vore egne anliggender!

Babbs.

Nej – så let fanger De mig ikke! De kender mig ikke endnu, jeg er ikke en kvinde af den sædvanlige slags.

Spettigue.

Men så hør dog blot.

Babbs *(løber igen)*.

Rør mig ikke! Lad mig være! De har aldrig nogen sinde elsket mig!

Spettigue.

Lucia! Har jeg fortjent *det* af Dem?

Babbs *(afsides)*.

En ordentlig dragt prygl havde du fortjent! *(Højt:)* Først underskriften – så kan De forlange af mig, hvad De vil!

Spettigue *(hen mod døren)*.

Er det Deres alvor? – Godt! – Jeg tager Dem på ordet! Jeg går straks op på mit værelse og skriver papiret!

Babbs.

Men i alle måder fuldstændig lovformeligt og retsgyldigt underskrevet!

Spettigue.

Jamen *kun* på den betingelse at De så vil blive min – helt og holdent?

Babbs.

Det sværger jeg Dem til, som kvinde og moder! – Men skynd Dem, inden jeg fortryder det!

Spettigue.

Om to minutter er jeg her igen! *(Kys på fingeren.)* Mit englebarn – min sukkerdukke! *(Ud til venstre.)*

Sjette scene

Babbs *(alene)*.

Hvad dog mændene er for nogle svage skabninger! – Blot man er klog, kan vi kvinder vikle dem om en finger! Men nu må jeg sige stop ... ellers ender det med, at jeg bliver en gammel kone hele mit liv igennem! Jeg kunne gerne gå hen og glemme, jeg virkelig er en mand, hvis det ikke klemte mig så nederdrægtigt her ... *(tager sig til livet)* og jeg ikke var så forfærdelig nødlidende efter noget tobak! – her må jo dog være nogle cigarer *(leder)* – å, dér – *(mod baggrunden.)* Der er vel ingen? Nej! *(Tænder hurtigt en cigar.)* Nu bare et par ordentlige, solide drag til min plageånd kommer tilbage – *(Frem, ryger stærkt.)* Nej, hvor det smager!

Syvende scene

Babbs. Donna Lucia. Ella.

Donna Lucia *(i baggrunden, afsides)*.

Det bliver jo længere, jo værre! – Nu *ryger* hun også! *(Hoster)* Ahøm!

*(**Babbs** ser hende, forskrækket, stikker cigaren i lommen).*

Ella *(til **Donna Lucia**)*.

Synes du virkelig, der er så koldt i haven?

Donna Lucia.

Ja, min pige – du må hente mit sjal – tag også et tørklæde med til dig selv!

Ella.

Ja, tante! *(Ud til venstre).*

Donna Lucia.

De har trukket Dem tilbage fra selskabet, Donna Lucia?

Babbs.

Ja, mine nerver er så angrebne, jeg trænger til ro!

Donna Lucia.

Det var da underligt, kan De ikke mærke … her lugter sådan af røg?

Babbs *(hurtigt)*.

Der er da aldrig skorstensild! … Det er vist bedst, jeg … *(Vil løbe.)*

Donna Lucia.

Nej, bliv dog bare, jeg ville gerne spørge Dem om noget!

Babbs *(meget venlig)*.

Er mig en stor ære!

Donna Lucia.

Tænk Dem en gang, da jeg lærte Don Pedro at kende, sagde han, at han var ugift!

Babbs *(afsides)*.

Der er Gud hjælpe mig Don Pedro igen! *(Højt:)* Ja, det kunne ligne ham! Han var en gruelig tyran, der ikke tog det så nøje med at fornægte både kone og børn!

Donna Lucia.

Se, se – så De havde også børn! – Hvor mange?

Babbs.

Å, en tre-ni stykker – jeg husker det ikke så nøje – det er så længe siden!

Donna Lucia.

Men hvor er de børn da henne?

Babbs.

Hvor skulle de være? – Hos deres fader naturligvis, hos Don Pedro!

Donna Lucia.

Men han er jo død!

Babbs.

Så? – Virkelig? – Jamen jeg mener en *helt* anden, den meget, – forfærdelig gamle Don Pedro – ham med det store hvide overskæg!

Donna Lucia *(afsides)*.

Nej, mage til frækhed har jeg endnu ikke truffet på! *(Højt:)* For resten mærker man slet ikke på Dem, De har levet så længe i Brasilien. Der ryger f. eks. alle damer – selv de allerstærkeste cigarer!

Babbs.

Det gør jeg også – det er en hel lidenskab hos mig! Jeg havde såmænd lige tændt mig en Havanna, da De kom. *(Viser den.)*

Donna Lucia.

Gener Dem dog endelig ikke for min skyld!

Babbs *(mod baggrunden)*.

Tør jeg også byde Dem én?

Donna Lucia.

Nej mange tak, jeg er desværre ikke brasilianerinde! Det smager mig ikke!

Babbs.

Men måske en cognac?

Donna Lucia.

Nej tak! *(Afsides:)* Hun er vist opdraget på en garder-kaserne!

Ella *(med ét sjal)*.

Værsgod tante – men jeg kunne ikke finde mit eget!

Donna Lucia.

Tak min pige! Sir Francis venter på mig ude i haven! – Men nu du ingen tørklæde har, må du ikke gå med, det er alt for koldt for dig, så må du hellere blive her! *(Ud i baggrunden.)*

Ottende scene

Babbs. Ella. *(Siden:)* ***Spettigue****.*

Ella *(afsides)*.

Gud ved, hvem den mærkelige falske tante dog kan være! De andre synes, hun er så skrækkelig, – men jeg … ja, jeg synes nok, hun sommetider er noget underlig, men alligevel … jeg kan dog godt lide hende … der er sådan noget sympatetisk, noget tillidvækkende ved hende … måske er det blot den stemme, der narrer mig … om det så er ansigtet, er der også noget i det, som … *(**Babbs** vil gå.)* De vil da ikke gå fra mig?

Babbs *(forlegen)*.

Undskyld – jeg syntes blot, der var nogen, der kaldte på mig derude!

Ella.

De skal ikke gå ud i haven. Der er så koldt, De kunne gerne forkøle Dem. Det var også derfor, tante bad mig om at blive her. Jeg har nemlig været meget syg for nylig!

Babbs *(bevæget)*.

Og det har jeg slet ikke vidst noget af!

Ella.

Men nu er jeg helt rask igen, – jeg må bare være meget forsigtig!

Babbs *(bekymret)*.

Å ja, tag Dem endelig i agt! – Det ville gøre mig meget ondt om De skulle blive syg igen!

Ella.

Å, så slemt er det heller ikke! – Jeg tror nok, tante i dag er så overdrevent omhyggelig for mig, fordi at … *(går hen med* ***Babbs*** *til sofaen)* – fordi hun i grunden generer sig for mig! *(Fortroligt:)* Jeg skal sige Dem: tante og sir Francis har nemlig for mange år siden været forelsket i hinanden!

Babbs.

Hvad siger De! – Det var da højst interessant! *(Sætter sig.)*

Ella.

Ja, Dem tør jeg nok fortælle det til … *(Knæler for ham.)* … De kom imidlertid aldrig til virkelig at udtale sig for hinanden. Han måtte pludselig forlade England – og så var det rette øjeblik gået tabt for ham. Sådan går det desværre så ofte her i verden. Man føler sit hjerte så fuldt, så fuldt af det … og så tør man dog ikke tilstå det. Og så bliver det en stor ulykke for begge parter. Tante sagde, han var så tilbageholden … og hun turde naturligvis ikke sådan af sig selv komme ham i møde. *(sukker)* Jeg kendte også en gang en ung mand, der var akkurat

lige så tilbageholden, men så god, så god … *(Ser sig omkring, at ingen hører hende.)* Da han hørte, at min stakkels fader lå dødssyg, kom han hver eneste dag til os og spillede kort med ham. Først syntes jeg ikke om det, men så spurgte jeg doktoren, og han sagde, at fader netop havde så udmærket af det. Men han tabte mange penge til fader – dem har jeg jo nu, men jeg ville så forfærdelig gerne give dem tilbage igen til den unge mand!

Babbs.

Det skal De ikke gøre! – Det var jo hans egen dumheds skyld, at han … snød, så han gik hen og tabte!

Ella.

Å – han var ikke dum! Og det er jeg heller ikke! Han tabte kun for faders skyld … og det var alt for mange penge. Jeg har ikke en gang kunnet takke ham for det. Og nu ser vi måske aldrig nogensinde mere hinanden … og han får aldrig nogensinde at vide … *(Hviskende:)* hvor højt, hvor usigelig højt jeg elsker ham!

Babbs *(ude af sig selv – henrykt)*.

Nej, nu kan jeg ikke mere! *(River parykken af sit hoved, kyler den hen i sofaen og styrter på knæ for **Ella**, der har rejst sig.)* Ella! Ella! – Søde, henrivende Ella!

*(**Ella** udstøder et hvinende skrig og styrter bag over med hænderne for øjnene.)*

Babbs.

For Guds skyld – besvim dog ikke – bliv ikke syg – det er mig – lord Babberley – lyslevende – det hele var blot et vanvittigt

komediespil for at hjælpe mine venner … Ella, Ella, – hvor jeg er lykkelig!

Ella.
Hvor kunne De nænne … at lade mig selv fortælle!

Babbs.
Jeg elsker Dem … elsker *dig* … nu har jeg sagt det.

Ella *(farer op, ser ud i haven)*.
For Guds skyld … Mister Spettigue!

Babbs.
Det er sandt … nu kun mit sidste mesterstykke … så er jeg atter min egen … nej, din … din …

*(**Ella** river sig løs – ud til højre. **Babbs** skynder sig at sætte parykken på igen – lidt akavet.)*

Spettigue *(Fra haven, med en stor konvolut, hvisker)*.
Lucia!

Niende scene

Babbs. Spettigue. *(Derpå:)* ***Francis. Donna Lucia.*** *(Til slut:)* ***Alle.***

Babbs *(endnu i færd med parykken)*.
Nå, er det Dem?

Spettigue *(afsides)*.
Anede det mig ikke nok – hun går med paryk! – Brrrr … nå, blæse være med det! Hendes penge er ægte nok!

Babbs.

Har De brevet?

Spettigue.

Her er det. Og så … gør De mig til den lykkeligste af alle dødelige!

Babbs *(rækker efter brevet)*.

Først brevet – så er jeg Deres med liv og sjæl!

Spettigue *(forsigtigt)*.

Min lovformeligt fæstede og trolovede brud?

Babbs.

Ja – i samme øjeblik brevet er i mine hænder!

Spettigue.

Dér, min engel! *(Giver ham brevet.)*

Babbs *(afsides)*.

Så – nu er jeg klar! *(Højt:)* Ja, nu kan jeg ikke mere nægte Dem noget!

Spettigue.

Lucia! – min viv! *(Vil omfavne ham.)*

Babbs.

Ikke nu! – Der kommer nogen! – På gensyn, min elskede! Min … Spettigue! *(Mod højre.)*

Spettigue.

Kald mig i det mindste ved fornavn … Stephen!

Babbs.

Min inderligt elskede – Stephen! *(Fingerkys. Ud til venstre.)*

Spettigue.

Et kys kunne hun gerne have givet mig. – Nå, pyt – blæse være … jeg får hendes gode dollars og spanske dubloner … halvtredje million! *(Gnider sig i hænderne.)* Det var sågu en stolt forretning, Spettigue! – De har min agtelse!

***Francis** og **Donna Lucia** (ind).*

Spettigue.

Missis Thompson, sir Francis – De kan gratulere mig!

Donna Lucia *(afsides)*.

Tænkte jeg det ikke nok!

Spettigue.

Jeg er det lykkeligste menneske på Jorden. Men hvor er mine børn – mine elskede børn! – Hvad det dog er blevet for en glædesdag – for os alle! *(Styrter ud.)*

Francis.

Hvorfor er dog manden sådan ude af sig selv!

Donna Lucia.

Begriber De ikke?

Francis.

Nej!

Donna Lucia.

Han er blevet forlovet!

Francis.

Med hvem?

Donna Lucia.

Med Donna Lucia d'Alvadorez!

Francis.

Det var et stift stykke! – Gifte sig … med *hende*!

Donna Lucia *(i sofaen)*.

Finder De det så mærkværdigt? – Har De ikke lige skriftet for mig, at De selv …?

Francis.

Det var min galfrans af en søn, der fik mig på den forrykte idé – og så havde jeg drukket champagne – nå, gudskelov …

Donna Lucia.

Fik De en kurv! Men så gik De også glip af halvtredje million – og lidt til!

Francis.

Til gengæld har jeg fundet en langt mere kostbar skat – min ungdomskærlighed!

Donna Lucia.

Og De vil virkelig indlade Dem på det vovestykke? Med mig – en gammel, stakkels enke, der oven i købet er fattig!

Francis.
Jeg bliver dog rigere end nogensinde før, Lucy!

Ella *(ind og falder* ***Donna Lucia*** *om halsen)*.
Å, tante – du skulle bare vide!

Donna Lucia.
Hvad er der?

Ella *(besinder sig)*.
Jeg holder blot så forfærdelig meget af dig!

Donna Lucia *(ryster på hovedet)*.
Endelig ikke hysterisk, min pige. Det klæder ikke!

Ella.
Der var vel for koldt i haven for dig?

Donna Lucia.
Tværtimod – *(Vendt mod* ***Francis:****)* der var *meget* varmt – ikke sandt?

Ella.
Du ser også så varm ud – helt ungdommelig! *(Kysser hende. Afsides:)* Nu har de talt ud med hinanden – det kan jeg se på hende!

Donna Lucia.
Ikke næsvis, lille Ella!

Spettigue *(ind med alle de andre)*.
Ja, kom, børn – kom alle sammen her ind! Jeg har en stor overraskelse – til Dem alle! *(Til* ***Brasset:****)* Hvor er Donna Lucia?

Brasset *(diskret)*.

I dame-værelset!

Spettigue.

Desto bedre – det ville måske såre hendes finfølelse, hvad jeg nu har at meddele Dem.

Charley *(sagte til* ***Jack****)*.

Jeg aner noget skrækkeligt!

Jack.

Bare rolig! – Ikke tabe ho'edet!

Spettigue.

Som De her ser mig for Dem, er jeg en ensom enkemand, på hvis skuldre der indtil nu hvilede et stort ansvar – to unge pigers lykke og fremtid – min nieces og min myndlings. Da viste der sig pludselig en venlig fe med en strålende glorie om hovedet, der kastede sit klare lys ind i mit af tunge bekymringer formørkede hjerte!

Charley.

Hvad mener han med det sludder?

Jack.

Vent bare!

Spettigue.

Under indflydelse af denne gode, yndige fe har jeg indvilliget i, at min kære niece trolover sig med en ung mand, på hvis

karakter jeg sætter den allerstørste pris – mister Charley Wykeham!

Anny *(til **Charley**).*
Det kan vi takke din tante for!

Spettigue.
Den samme uimodståelige fortryllelse har bragt mig til at velsigne forbindelsen mellem min myndling Kitty og mister Jack, eneste søn af min udmærkede ven, sir Francis Cherney. Se, nu tror De, jeg er færdig – men De tager fejl! Jeg har endnu en tredje forlovelse at meddele Dem – hvad siger De til det? Merbemeldte venlige fe, hvis navn her i England har en klang så yndig, som … som Rothschild i Europa … denne fe har nedladt sig til at række mig sin hånd og blive min ægtehustru for Gud og mennesker. De vil alle have forstået, at denne fe er … Donna Lucia d'Alvadorez!

*(**Brasset** taber af skræk bakken med kaffekopperne.)*

Spettigue.
Klodsmajor!

Brasset.
Undskyld – men jeg var lige ved at få krampe!

Spettigue.
Vås! – det trækker jeg fra Deres drikkepenge! *(Til de andre:)* Nå, mine kære venner? – Er jeg så ikke et lykkeligt menneske?

Charley.

Nej, holdt – nu kan jeg ikke længere rolig høre på det vanvittige tøjeri!

Spettigue.

Mister Wykeham, De understår Dem?

Charley.

Ja, jeg gør – det får gå som det vil – jeg …

Spettigue.

Er det takken for, at jeg giver Dem min niece?

Charley.

Hellere giver jeg afkald på Anny, end at nå min lykke ved så vanvittigt et bedrageri … Min tante … dette fruentimmer!

Spettigue.

Det er min brud, De taler om!

Charley.

Jeg siger, dette gale fruentimmer!

Spettigue.

Og sådan taler De om Deres ærværdige tante?

Charley.

Det har aldrig været min tante!

Spettigue.

Ikke Deres tante? Hvad mener De med *det*?

Charley.

Jeg elsker Anny så højt og inderligt, som ...

Spettigue.

Kommer ikke det ved! – Må jeg få en forklaring – *straks*!

Jack.

Mister Spettigue – det er min skyld – ganske alene – jeg overtager ansvaret.

Spettigue.

Dem har jeg ikke noget at skaffe med! *(Til **Charley**:)* De skal stå mig til regnskab!

Brasset.

Det må jeg ind og fortælle lorden! *(ud)*.

Charley.

Vi havde i morges inviteret miss Verdun og miss Spettigue til at hilse på min tante, men så telegraferede hun afbud i sidste øjeblik – damerne kom og ...

Jack.

For at redde os ud af forlegenheden foreslog jeg at præsentere en falsk tante for Dem!

Spettigue.

En *falsk* ... en gal tante! – Det er bedrageri!

Charley.

Dem ville vi jo ikke bedrage!

Spettigue.

At få mig i sådan en fælde?

Jack.

Dem var der jo ingen, der havde haft bud efter.

Spettigue.

Sådan en gammel kælling – med paryk på!

Jack.

Skal vi nu også have parykken revet i næsen!

Babbs *(bag scenen)*.

Må jeg komme ind?

Spettigue.

Der er hun! – Ud af huset med den person!

Tiende scene

De forrige. Babbs.

Babbs *(i elegant herredragt)*.

Undskyld, hvis jeg forstyrrer, mine damer og herrer!

Spettigue.

Hvem er det?

Babbs.

Jeg er Charleys tante fra Brasilien, hvor aberne kommer fra!

Jack *(præsenterer)*.

Lord Fancourt Babberley!

Babbs.

Ja, han har ret – jeg er lord Babberley – til tjeneste!

Ella *(der under det foregående ivrigt har fortalt Donna Lucia det hele)*.

Tænk – jeg fortalte ham det selv – alt sammen!

Spettigue *(tager sig til hovedet)*.

Men hvad betyder dog alt dette her?

Babbs.

Det betyder, at vi – meget imod vor vilje – kom til at spille en meget indviklet komedie, og at jeg må påtage mig hele skylden for alle ubehagelighederne. For havde jeg ikke gjort et så forførerisk indtryk, ville det hele være kommet ganske anderledes!

Charley.

Mister Spettigue – vi beder oprigtigt om forladelse!

Jack.

Vi vil give Dem al mulig oprejsning!

Spettigue.

Det er skændigt – nederdrægtigt! – Men hvor er dokumentet, som man har afpresset mig under et falsk foregivende?

Babbs.

De mener det skriftlige samtykke? Det har jeg gemt godt!

(Viser det.)

Kitty *(tager det)*.

Det er mit!

Spettigue.

Her med det! Jeg befaler det!

Donna Lucia *(tager brevet)*.

Tillader De?

Spettigue.

Jeg erklærer dette papir for ugyldigt, – det er ikke kommet i de rette hænder!

Donna Lucia.

De tager fejl! Dette brev er adresseret til og afleveret til Donna Lucia d'Alvadorez!

Spettigue.

Det er ikke sandt – det er afleveret til hende – til ham, mener jeg, til den falske tante!

Donna Lucia.

Jamen *jeg* er den rigtige!

Alle.

Hvad? – De?

Spettigue.

De? – Så har jeg blameret mig! – Undskyld, jeg trækker mig tilbage … *(Til **Babbs**:)* Vi to tales ved – for retten! *(Ud).*

Babbs *(til **Jack**)*.

Du, kan han anklage mig for brudt ægteskabsløfte?

Donna Lucia.

Men De, skrækkelige menneske – hvad erstatning kan De tilbyde, for at De så skændigt tilsneg Dem denne stakkels lille piges fortrolighed! *(Peger på **Ella**).*

Babbs *(tager **Ella** til sig)*.

For *hendes* fødder lægger jeg mig selv og alt hvad der er mit – for hun har reddet mit liv!

Jack.

Hvad har hun?

Babbs.

Det var hende, og kun hende, der fik mig til dristigt at kaste hammen og vende tilbage til min egen tilværelse. Uden hende er jeg vis på, jeg hele mit liv igennem havde fået lov til at være

Charleys tante.

Om "Charleys tante"

Forfatter: Brandon Thomas (1848-1914).
Org.udgave: Brandon Thomas: *Charley's Aunt.* Førsteopførelse på Theatre Royal, Bury St. Edmunds 29. februar 1892.
Denne udgave baseret på: Brandon Thomas: *Charleys tante. Farce i tre akter.* På dansk ved Charles Kjerulf. Andr. Schous Forlag, København 1894.
Oversætter: Charles Kjerulf (1858-1919).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter karikatur af Alfred Bryan (1852-1899): Skuespilleren W. S. Penley som Charleys tante *(Rollen var skrevet til Penley, som også var den første "tante")*.

ISBN 978-87-7628-258-5
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-478-8 (Ølstykke 2016).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk